Mesaj sinucigaș

SERIA ROMANULUI DE 10 LEI

JOHN V'ARLEY

Premiul Nebula — 1984
Premiul Hugo — 1985

MESAJ SINUCIGAȘ

(Titlul original — PRESS ENTER — 1984)
(Traducere și adaptare de Mihai Dan Pavelescu)

— Aceasta este o înregistrare. Vă rog să nu închideți pînă la...

Am trîntit receptorul atît de tare încît a căzut pe podea. Stăteam acolo, ud leoarcă și tremurînd de furie. În cele din urmă, telefonul a început să emită semnalul acela caracteristic situației cînd receptorul nu este în furcă. Este de douăzeci de ori mai puternic decît orice alt semnal făcut în mod obișnuit de un telefon, și întotdeauna m-am întrebat de ce oare... De parcă ar fi un dezastru atît de teribil: „Alarmă! Receptorul nu este în furcă!!!"

Aparatele de răspuns la telefon reprezintă una dintre micile neplăceri ale vieții. Recunoașteți cinstit, vă face într-adevăr plăcere să vorbiți cu o mașină? Însă ceea ce mi se întîmplase mie fusese mai mult decît o mică neplăcere. Eu fusesem sunat de un aparat automat de dat telefoane.

Sînt niște chestii destul de noi. Lunar primeam cam două—trei asemenea apeluri. Majoritatea proveneau de la societățile de asigurări. Îți bagă un discurs de două minute, apoi îți lasă un număr, să-i suni dacă te interesează. (o dată, i-am sunat ca să zic ce-mi trecuse prin minte, și am fost trecut pe un fir de așteptare, pe fundal de Muzak). Tipii utilizează liste. Nu știu cine le alcătuiește.

M-am întors în baie, am șters picăturile de pe învelitoarea din plastic a cărții de la bibliotecă și m-am afundat încetișor înapoi, în apă. Se răcise. Am mai deschis robinetul de apă caldă și tensiunea îmi revenise aproape de normal, cînd telefonul a început iarăși să sune.

L-am lăsat să sune de cincisprezece ori, căutînd să-l ignor.

Ați încercat vreodată să citiți cu telefonul sunînd?

La al șaisprezecelea apel, m-am ridicat. M-am șters, am îmbrăcat un halat și, intenționat, am intrat cît mai încet în salon. Am rămas locului o vreme, privind telefonul.

Am ridicat receptorul după al cincizecilea apel.

— Aceasta este o înregistrare. Vă rog să nu închideți pînă la terminarea mesajului. Mesajul provine din casa vecinului dumneavoastră, Charles Kluge, și va fi repetat din zece în zece minute. Domnul Kluge știe că n-a fost un vecin perfect și se scuză din capul locului pentru deranj. Vă roagă să vă deplasați imediat pînă la locuința sa. Cheia de la intrare se află sub preș. Intrați și faceți ceea ce se cuvine. Serviciile dumneavoastră vor fi recompensate. Mulțumesc.

Clic! Tonul.

Nu sînt un tip pripit. După zece minute, cînd telefonul a reînceput să sune, mă aflam în același loc, gîndindu-mă. Am ridicat receptorul și am ascultat cu atenție.

Mesajul era același. Ca și mai înainte, nu era glasul lui Kluge. Era ceva sintetizat, cu toată căldura umană a unui dictafon Speak'n'Spell.

L-am ascultat încă o dată, apoi am repus receptorul în furcă.

M-am gîndit să sun la poliție. Charles Kluge locuia de zece ani lîngă mine. În tot acest răstimp, nu știu dacă vorbisem de zece ori cu el, niciodată mai mult de un minut. Nu-i datoram nimic.

M-am gîndit să-l ignor. Continuam să analizez posibilitatea respectivă cînd telefonul a început iarăși să sune. M-am uitat la ceas. Zece minute. Am ridicat receptorul și l-am așezat imediat la loc.

Puteam decupla telefonul. Nu mi-ar fi schimbat viața în mod radical.

În cele din urmă, m-am îmbrăcat, am ieșit pe ușa din față, am cotit la stînga și m-am îndreptat spre locuința lui Kluge.

Vecinul meu de peste drum, Hal Lanier, tundea gazonul. A fluturat din mînă spre mine și i-am răspuns la salut. Era ora șapte seara a unei minunate zile de august. Umbrele se alungiseră. În aer se simțea aroma ierbii tăiate. Mirosul acela îmi plăcuse dintotdeauna. M-am gîndit că ar fi fost timpul să tund și eu gazonul.

Era un gînd pe care Kluge nu-l avusese niciodată. Pajiștea lui era decolorată, cu iarba înaltă pînă la genunchi și sufocată de buruieni.

Am sunat la ușă. Cum n-a apărut nimeni, am ciocănit. După aceea, am oftat, m-am uitat la preș și am folosit cheia găsită acolo ca să descui ușa.

— Kluge? am întrebat, strecurînd capul înăuntru.

Am parcurs, ezitînd, holul cel scurt, așa cum fac oamenii cînd nu sînt siguri cum vor fi întîmpinați. Draperiile erau trase, ca întotdeauna, așa încît era întuneric, dar în încăperea unde fusese cîndva salonul, zece ecrane de televiziune răspîndeau suficientă lumină ca să-l pot vedea pe Kluge. Stătea pe scaun în fața unei mese, cu fața pe claviatura unui calculator și o tîmplă spulberată.

Hal Lanier lucrează la calculatoarele Departamentului de Poliție din Los Angeles, așa încît i-am spus ce găsisem și el a chemat poliția. Am așteptat împreună sosirea primului echipaj. Hal mă întreba într-una dacă atinsesem ceva, iar eu îi răspundeam că nu, cu excepția clanței de la ușa din față.

O ambulanță a apărut fără sirenă. În scurtă vreme, peste tot erau numai polițiști și vecini stînd în curțile lor sau discutînd în fața casei lui Kluge. Echipele cîtorva stații de televiziune au sosit la timp ca să filmeze cadavrul, acoperit cu un cearceaf din plastic. Femei și bărbați veneau și plecau. Am bănuit că executau operațiile de rutină ale poliției, luînd amprente și căutînd urme. Aș fi plecat acasă, dar mi se spusese să nu mă îndepărtez.

În cele din urmă, am fost dus să vorbesc cu detectivul Osborne, care se ocupa de caz. Se afla în salonul lui Kluge. Ecranele de televizor erau tot aprinse. Am dat mîna cu Osborne. M-a privit cu atenție înainte de a vorbi. Era un tip mărunțel, cu început de chelie. Părea foarte obosit, pînă m-a privit. Apoi, fără să i se schimbe ceva de pe chip, nu mai păru deloc obosit.

— Dumneata ești Victor Apfel? m-a întrebat.

I-am răspuns că da. A făcut un gest spre încăpere:

— Domnule Apfel, îmi poți spune dacă din camera aceasta a dispărut ceva?

Am privit din nou în jur, căutînd să privesc locul ca pe un rebus.

Exista un cămin, iar ferestrele erau acoperite de draperii. Pe podea se afla un covoraș. Cu excepția acelor obiecte, nu exista nimic altceva la care să te aștepți să găsești într-un salon.

De-a lungul pereților erau înșiruite mese, lăsînd numai un culoar îngust de trecere prin centru. Pe mese se găseau ecrane, monitoare, claviaturi, unități

de discuri — toate mărunțișurile sclipitoare ale noii epoci. Aparatele erau legate între ele prin cabluri groase și fire. Sub mese se zăreau alte calculatoare și cutii pline de piese electronice. Deasupra meselor, rafturile ce ajungeau pînă la tavan erau ticsite cu alte cutii cu benzi, dischete, cartușe... toate astea erau denumite printr-un termen pe care nu mi-l mai aminteam. Ah, da, software.

— Nu există alt mobilier? Decît...

Osborne păru derutat.

— Adică, aici a fost mobilier înainte?

— De unde să știu? Apoi, mi-am dat seama de unde provenea neînțelegerea: Ah! Credeați că am mai fost pe aici... Prima dată cînd am pus piciorul în camera asta a fost acum vreo oră.

Se încruntă și toată afacerea nu mi-a mai plăcut.

— Medicul legist afirmă că tipul murise de trei ore. Tu cum de ai apărut tocmai acum, Victor?

Nu m-a încîntat că începuse să mă tutuiască, dar nu știam cum puteam îndrepta lucrurile. Trebuia să-i spun despre apelul telefonic.

M-a privit neîncrezător. Exista totuși o modalitate simplă de verificare și am urmat-o. Hal, Osborne, eu și alți cîțiva ne-am îndreptat spre locuința mea. Cînd am intrat, telefonul suna.

Osborne a ridicat receptorul și a ascultat. Pe chip i-a apărut o expresie extrem de neplăcută. Pe măsură ce noaptea se scurgea, deveni tot mai sumbru.

Am așteptat următorul apel telefonic. Osborne și-a petrecut timpul examinînd fiecare obiect din salonul meu. Am fost fericit cînd telefonul a început să sune. Polițiștii au înregistrat mesajul apoi am revenit în locuința lui Kluge.

Osborne s-a dus în curtea din spatele clădirii, să vadă pădurea de antene a lui Kluge. Era impresionat.

— Doamna Madison, care locuiește ceva mai jos, crede că încerca să comunice cu marțienii, chicoti Hal. Eu ziceam că, pur și simplu, intercepta emisiunile via-satelit.

În curte existau trei antene parabolice. Tot acolo se mai ridicau șase stîlpi înalți, cu chestii dintr-acelea pe care le vezi pe clădirile companiilor telefonice, folosite pentru transmisii de microunde.

Osborne m-a adus înapoi în salon. Mi-a cerut să-i descriu ce văzusem cînd intrasem. Nu înțelegeam la ce-l putea ajuta, dar m-am străduit.

— Stătea pe scaunul acela, care se găsea aici, în fața mesei. Am zărit pistolul pe dușumea. Brațul îi atîrna în jos, spre armă.

— Crezi că s-a sinucis?

— Da, cred că așa m-am gîndit din primul moment. L-am așteptat să comenteze, însă n-a spus nimic. Dumneata așa crezi?

— N-a lăsat nici o scrisoare, a oftat Osborne.

— Sinucigașii nu lasă întotdeauna scrisori, interveni Hal.

— Nu, dar o fac destul de des ca să mă bage la idei atunci cînd n-o fac. Ridică din umeri: probabil că nu înseamnă nimic.

— Apelul telefonic, am rostit eu. Ar putea fi un fel de scrisoare de rămas bun.

Osborne a încuviințat din cap.

— Altceva ai mai observat?

M-am apropiat de masă și am privit claviatura. Era făcută de Texas Instruments, model TI-99 4A. În dreapta ei se zărea o pată mare de sînge, acolo unde căzuse cu capul.

— Doar că stătea aici.

Am atins o clapă și monitorul dinapoia claviaturii s-a acoperit imediat de cuvinte. Mi-am retras iute mîna, apoi am privit scrisul.

DENUMIREA PROGRAMULUI: ADIO LUME REALĂ.

DATA: 20/8

CONȚINUT: ULTIMA DORINȚA ȘI TESTAMENT; DIVERSE.

PROGRAMATOR: „CHARLES KLUGE"

EXECUȚIE PROGRAM

APASĂ TASTA 1

Pătrățelul cel negru de la sfîrșit apărea și dispărea. Mai tîrziu am aflat că se numea cursor.

S-au strîns cu toții în jurul nostru. Hal, expertul în calculatoare, a explicat că multe aparate se autointrerupeau după o pauză mai mare de zece minute, pentru ca să nu rămînă cuvintele arse pe ecranul de televizor. Acesta fusese verde pînă cînd atinsesem clapa, apoi apăruseră litere negre pe un fond albastru.

— De pe consola aceasta s-au ridicat amprentele? a întrebat Osborne.

Nimeni nu părea să știe; Osborne a luat un creion și, cu guma din capăt, a apăsat tasta 1.

Ecranul s-a șters, a rămas albastru pentru o clipă, apoi s-a umplut cu forme ovale, mititele, care apăruseră în partea lui superioară și coborau ca o ploaie. Erau cîteva sute, de felurite culori.

— Astea sînt medicamente, rosti uluit un polițist. Uite, ăla-i Quaalud. Celălalt, Nembutal.

Alți polițiști arătară spre alte pastile. Eu am recunoscut dunga roșie de pe mijlocul unei pilule albe; Trebuia să fie Dilantin. Le luam zilnic, de ani de zile.

În cele din urmă, medicamentele au încetat să mai cadă iar calculatorul a început să ne cînte. „Domnu-i aproape de tine", în armonie pe trei voci.

Cîțiva au început să rîdă. Nu cred că vreunul dintre noi considera chestiunea amuzantă — ți se zbîrlea pielea ca naiba, ascultînd melodia aceea stranie — dar părea compusă pentru fluier, drîmbă și cimpoi. Cum să nu rîzi...

În timp ce cînta muzica, din stînga ecranului a apărut o siluetă micuță, alcătuită numai din pătrățele, care a înaintat mișcîndu-se sacadat spre centru. Semăna cu o siluetă umană dintr-un joc video, însă nu era atît de amănunțită. Trebuia să-ți folosești imaginația ca să crezi că era om.

În mijlocul ecranului a apărut o formă. „Omulețul" s-a oprit în fața ei. S-a îndoit de la mijloc și sub el a apărut ceva care putea să fie un scaun.

— Asta ce mai este?

— Un calculator. Nu?

Trebuie să fi fost așa ceva, deoarece omulețul întinse brațele, care tresăriră în sus și în jos precum Liberace la pian. Bătea tastele. Cuvintele au început să apară deasupra lui.

UNDEVA PE AICI AM SCĂPAT CEVA. STAU AICI ZI ȘI NOAPTE, UN PAIANJEN ÎN MIJLOCUL UNEI PLASE, MAESTRU ATOTPUTERNIC VEGHEZ. DAR NU ESTE DESTUL. TREBUIE SĂ FIE MAI MULT. INTRODUCEȚI NUMELE DUMNEAVOASTRĂ AICI.

— Isuse, făcu Hal. Nu-mi vine să cred. O scrisoare de sinucidere interactivă.

Haide, trebuie să vedem și restul.

Mă aflam cel mai aproape de claviatură, așa încît m-am aplecat și mi-am bătut numele. Însă cînd a apărut pe ecran, am văzut că scrisesem VICT9R.

— Cum mai dau înapoi? am întrebat?

— Bagă-l așa, a făcut Osborne. S-a întins și a apăsat pe I.

AI SIMȚIT VREODATĂ ASTA, VICT9R? AI TRAS TOATĂ VIAȚA CA SĂ FII CEL MAI BUN DIN DOMENIUL TĂU DAR ÎNTR-O DIMINEAȚĂ TE TREZEȘTI ÎNTREBÎNDU-TE DE CE O FACI? ASTA MI S-A ÎNTÎMPLAT MIE. VREI SĂ-ȚI MAI SPUN, VICT9R? D/N.

După aceea mesajul începea să bată cîmpii. Kluge părea că fusese conștient de asta, jenat chiar, deoarece la sfîrșitul fiecărui paragraf de patruzeci de cuvinte se oferea opțiunea DA/NU.

Mă uitam într-una de la ecran la claviatură, amintindu-mi-l pe Kluge căzut peste ea. Mi l-am imaginat stînd acolo, singur și bătînd textul.

Spunea că era disperat. Simțea că nu mai putea continua. Lua prea multe medicamente (în clipa aceea,

pe ecran a plouat iarăși cu pilule) și nu mai avea nici un țel. Realizase tot ceea ce-și propusese să facă. N-am înțeles ce voia să spună prin asta. Spunea că el încetase să mai existe. Am crezut că era o figură de stil.

EȘTI POLIȚIST, VICTOR? DACĂ NU EȘTI, ATUNCI UN POLIȚIST VA FI AICI ÎN CURÎND. DECI, PENTRU TINE SAU PENTRU POLIȚIST: NU VÎNDEAM NARCOTICE. CELE DIN DORMITOR ERAU EXCLUSIV PENTRU UZUL MEU. AM LUAT MULTE. ACUM N-O SĂ MAI AM NEVOIE DE ELE.

APASĂ TASTA I.

Osborne apăsă și o imprimă din celălalt colț al încăperii începu să țăcăne, speriindu-ne ca toți dracii. Vedeam carul deplasîndu-se înainte și înapoi, tipărind în ambele direcții, cînd Hal arătă spre ecran strigînd:

— Priviți! Uitați-vă acolo!

Omul compugrafiat se ridicase. Stătea cu fața spre noi. Într-o mînă ținea ceva, care trebuie să fi fost pistolul, ațintit acum spre capul lui.

— Nu! răcni Hal.

Omulețul nu-l ascultă. Se auzi imitația unei împușcături și omulețul căzu pe spate. O linie roșie picură în josul ecranului. După aceea, ecranul cel verde deveni albastru, imprimanta amuți și nu mai rămase decît cadavrul cel mic și negru întins pe spate, precum și cuvîntul — GATA — în josul ecranului.

Am răsuflat adînc și l-am privit pe Osborne. Încîntat era puțin spus...

— Ce-i chestia aia cu narcoticele din dormitor? a întrebat el.

L-am privit pe Osborne trăgînd sertarele dulăpioarelor și noptierelor. N-a găsit nimic. A căutat sub pat și în debara. Ca și celelalte încăperi ale locuinței, dormitorul era plin de calculatoare. Pereții fuseseră sfredeliți ca să poată trece mănunchiurile groase de cabluri.

Eu stăteam lîngă o cutie mare din carton, una dintre cele cîteva existente în dormitor. Cutia avea o capacitate de vreo treizeci de galoane, tipul de colet poștal. Capacul era desfăcut și l-am ridicat. Mi-a părut rău că am făcut-o.

— Osborne, am rostit. Mai bine, uită-te aici.

În cutie se găsea o pungă din plastic gros. Două treimi din pungă erau pline cu Quaalud.

Polițiștii au scotocit și celelalte cutii. Am găsit amfetamine, Nembutal, Valium. Tot felul de chestii...

După descoperirea narcoticelor, în casă au apărut mai mulți polițiști. Odată cu ei au venit și echipele de la televiziune.

Erau atît de ocupați încît nimeni nu mă băga în seamă. M-am strecurat înapoi la mine acasă și am încuiat ușa. Din cînd în cînd, trăgeam cu ochiul printre perdele. Am zărit reporterii luînd interviuri vecinilor. Hal se afla și el acolo, părînd că se distrează de minune. În două rînduri, cei de la televiziune au ciocănit și la ușa mea dar nu le-am răspuns. În cele din urmă, au plecat.

Mi-am umplut cada cu apă fierbinte și am zăcut întins acolo timp de o oră. După aceea, am reglat căldura la maxim și am intrat în pat, sub plapumă.

Am tremurat toată noaptea.

Osborne a apărut a doua zi dimineața, pe la ora nouă. L-am lăsat să intre. Îl urma Hal, cu o figură inexpresivă. Mi-am dat seama că nu închiseseră ochii toată noaptea. Le-am turnat cafea.

— Mai întîi, citește asta, a rostit Osborne și mi-a întins o imprimată de calculator. Am desfăcut-o, mi-am pus ochelarii și am început să citesc.

Era scrisă cu caracterele acelea groaznice de imprimantă. De obicei arunc orice asemenea gunoaie direct în șemineu, necitite, dar de data aceasta am făcut o excepție.

Era testamentul lui Kluge. Cine știe ce curte de apel avea să se distreze cu el.

Declara din nou că el nu exista, deci nu putea avea rude. Se hotărîse să-și lase toate bunurile materiale cuiva care să le merite.

Dar cine le merita? se întreba Kluge. În nici un caz, domnul și doamna Perkins, care locuiau la patru case mai încolo. Erau pedofili. Kluge cita procese din Buffalo și Miami, precum și o reclamație locală.

Doamna Radror și doamna Polonski, care locuiau una vis à vis de cealaltă, alte cinci case mai departe, erau cațe și bîrfeau.

Fiul cel mare al Andersonilor era hoț de mașini.

Marian Flores copiase în liceu, la teza de algebră.

În apropiere locuia un tip care fura statul cu proiectul unei autostrăzi. Mai încolo, o nevastă care se culca cu vînzătorii ambulanți; alte două neveste erau și ele încurcate cu bărbați. Un pușți din vecini își lăsase prietena însărcinată, îi dăduse cu șutul iar acum se lăuda înaintea amicilor.

În zona noastră existau nu mai puțin de nouăsprezece familii care nu-și raportaseră veniturile la financiar.

Vecinii dinpoia curții lui Kluge aveau un cîine care lătra toată noaptea.

Da, eram de acord cu cîinele. Mă ținuse treaz în nu mai știu cîte rînduri. Însă restul era o nebunie! În primul rînd, cine îi dă dreptul unui tip, care deține două sute de galoane de narcotice interzise, să-și judece vecinii cu atîta asprime? Bun, pedofilia era într-adevăr, o chestie, dar să acuzi o întreagă familie pentru că fiul lor fura mașini? Iar în al doilea rînd... de unde știa el toate lucrurile acelea?

Mai erau și altele... De pildă, patru soți adulteri. Unul dintre aceștia era Harold „Hal" Lanier, care se încurcase de trei ani de zile cu o femeie, pe nume Toni Jones, care avea jumătate de normă la anexa Prelucrării Datelor din DPLA. Ea îl sîcîia să divorțeze; el „aștepta momentul prielnic să deschidă discuția cu soția".

L-am privit pe Hal. Fața lui roșie constituia toată confirmarea de care aveam nevoie.

Atunci, m-a izbit întrebarea: ce aflase Kluge despre mine?

Am parcurs rapid restul paginii, căutîndu-mi numele. L-am găsit în ultimul paragraf.

„...vreme de treizeci de ani, domnul Apfel a plătit pentru o greșeală pe care nici măcar n-a făcut-o. Nu intenționez să-l propun chiar pentru sanctificare, însă drept despăgubire — dacă nu din alt motiv — las lui Victor Apfel, prin acest act, toate drepturile asupra bunurilor mele reale și a structurii lor aferente".

L-am privit pe Osborne, care mă cîntărea cu ochi obosiți.

— Dar eu nu vreau așa ceva!

— Crezi că asta e despăgubirea pomenită de Kluge în mesajul telefonic?

— Pesemne, am răspuns. Ce altceva ar putea să fie?

Osborne oftă și se lăsă pe spate în scaun.

— Bine cel puțin că n-a încercat să-ți lase și narcoticele. Continui să susții că nu l-ai cunoscut pe individ?

— Mă acuzați de ceva?

— Domnule Apfel, desfăcu el brațele, pun și eu o întrebare... Într-o sinucidere nu poți fi niciodată sigur sută la sută. Poate că a fost crimă. În cazul ăsta, îți dai seama, deocamdată ești singurul care a avut ceva de cîștigat.

— Îmi era aproape complet străin.

Încuviință din cap, ciocănind cu degetele într-o copie a imprimatei. Mi-am privit și eu hîrtia, rugîndu-mă în gînd să dispară.

— Ce este... greșeala pe care n-ai făcut-o?

Mă temusem că aceasta avea să fie următoarea întrebare.

— Am fost prizonier de război în Coreea de Nord, am răspuns.

Osborne a căzut cîteva momente pe gînduri.

— Ti-au spălat creierii?

— Da. Am pocnit brațul fotoliului și, brusc, a trebuit să mă ridic și să umblu. Încăperea se răcise. Nu.

N-am... există destule confuzii în jurul acestei expresii. Dacă „mi-au spălat creierii". Da. Dacă au reușit? Dacă am oferit o confesiune a crimelor mele de război și am denunțat guvernul SUA? Nu.

M-am simțit din nou cercetat de ochii aceia aparent obosiți.

— Se pare că... încă te mai afectează amintirile.

— Nu este o experiență pe care s-o poți uita.

— Mai ai ceva de spus în legătură cu asta?

— Doar că totul a fost atît de... nu! Nu, nu mai am nimic de spus. Nici ție, nici altcuiva.

— Va trebui să-ți mai pun niște întrebări legate de moartea lui Kluge.

— Cred că o să răspund la ele în prezența avocatului.

Cristoase! Acum trebuia să-mi iau un avocat. Nu știam de unde să încep.

Osborne încuviință iarăși din cap. Se ridică, îndreptîndu-se către ușă.

— Eram gata să clasez cazul ca sinucidere, vorbi el. Singurul lucru care mă deranja era absența unei scrisori. Acum, avem o scrisoare.

Făcu un gest în direcția locuinței lui Kluge și păru înfuriat.

— Tipul nu numai că lasă o scrisoare; programează tot rahatul ăla în calculator, complet, cu efecte speciale din Pac-Man.

Bun, știu că oamenii fac multe chestii trăznite. Multe le-am și văzut. Însă cînd am auzit calculatorul cîntînd un imn, ceva mi-a spus că a fost o crimă. Îți spun deschis, domnule Apfel, nu cred că l-ai ucis dumneata. În imprimata aia trebuie să existe cel puțin douăzeci de motive de crimă. Poate că-i șantaja pe vecini. Poate că așa și-a cumpărat toată aparatura de acolo. Și, de obicei, indivizii care dețin atîtea narcotice o sfîrșesc prin moarte violentă. O să fie multe de răscolit în cazul ăsta, dar o să aflu cine l-a omorît.

Mai mormăi ceva, sfătuindu-mă să nu părăsesc orașul, și că avea să mai mă viziteze, apoi a plecat.

— Vic..., începu Hal.

L-am privit.

— Cu imprimata aia, continuă el, ți-aș fi recunoscător... dacă... mă rog, ei au spus că va rămîne o chestiune confidențială... Înțelegi ce vreau să spun...

Avea ochii unui baset. Era pentru prima dată că remarcam lucrul acesta.

— Hal, poți să te duci acasă; din partea mea n-o să ai neplăceri.

A încuviințat din cap și a pornit spre ușă.

— Nu cred că o să răsufle ceva, a încheiat el.

Bineînțeles, nu s-a întîmplat așa.

Probabil că ar fi răsuflat chiar și fără scrisorile care au început să sosească la cîteva zile după moartea lui Kluge, toate expediate din Trenton, New Jersey, și toate tipărite de un calculator pe care nimeni n-a reușit să-l depisteze vreodată. Scrisorile detaliau cazurile menționate de Kluge în testamentul său.

La momentul respectiv, eu n-am știut nimic. După plecarea lui Hal, mi-am petrecut restul zilei în pat, sub pătura electrică. Nu-mi puteam încălzi picioarele. Mă sculam numai ca să mă cufund în cadă, sau să-mi fac un sandviș.

Reporterii mi-au bătut la ușă, dar n-am răspuns. În cea de-a doua zi, am sunat un avocat — Martin Abrams, primul din cartea de telefon — și i-am povestit totul. El mi-a spus că probabil aveam să fiu chemat la secția de poliție, pentru anchetă. I-am răspuns că n-aveam să mă duc, am înghițit două Dilantin și m-am băgat în pat.

În două rînduri, am auzit prin vecini sirene de poliție. O dată, am auzit pe stradă o ceartă violentă. Am rezistat însă tentației de a privi. Recunosc, eram puțin curios, dar știți ce a pățit motanul cel curios...

Am tot așteptat întoarcerea lui Osborne, însă detectivul n-a mai apărut. A trecut o săptămînă. În acest răstimp s-au petrecut numai două lucruri interesante.

Primul dintre ele a început printr-un ciocănit la ușa mea. Trecuseră două zile de la moartea lui Kluge. M-am uitat printre draperii și am văzut un Ferrari argintiu parcat pe trotuar. Nu puteam zări persoana de pe verandă, așa încît am întrebat cine era.

— Mă numesc Lisa Foo, mi-a răspuns un glas feminin. M-ați rugat să trec pe aici.

— Sînt sigur că nu-mi amintesc de așa ceva.

— Nu este aceasta casa lui Charles Kluge?

— Alături.

— Ah... Scuzați!

Am considerat că trebuia s-o previn de moartea lui Kluge și am deschis ușa. Ea s-a întors și mi-a zîmbit. La soare te puteai uita...

Cum să începi prin a o descrie pe Lisa Foo? Vă mai amintiți vremurile cînd ziarele erau ticsite de caricaturile lui Hirohito și Tojo, cînd „Times" a folosit fără stînjeneală cuvîntul „Jap"? Omuleți cu capul mare cît o minge de fotbal, cu urechile clăpăuge, ochelari cu lentile groase, doi dinți lați de iepure și mustăcioare înguste...

Cu excepția mustăcioarei, Lisa Foo era leită caricatura lui Tojo. Avea ochelarii, urechile și dinții. Dinții purtau însă aparat de îndreptat, semănînd cu niște clape de pian strînse cu sîrmă ghimpată. Avea cam un metru șaptezeci și trei și nu putea să fi cîntărit mai mult de cincizeci și cinci de kilograme. Aș fi zis cincizeci, însă am mai adăugat cîte două kilograme și jumătate pentru fiecare sîn, atît de neașteptat de mari pe trupul ei slăbănog încît din mesajul de pe tricoul ei nu am putut citi decît „POCK E VI". Abia după ce s-a întors într-o parte, am zărit S-ul de la început și U-ul de la sfîrșit.

Mi-a întins o mînă subțire.

— Se pare că vom fi vecini un timp, a rostit. Cel puțin pînă curățim vizuina dragonului de alături.

Dacă avea vreo urmă de accent, era din San Fernando Valley.

— Mă bucur.

— Îl cunoșteai? Pe Kluge, vreau să zic... Așa-și zicea, nu?

— Nu crezi că era adevăratul lui nume?

— Mă îndoiesc. În germană. „Kluge" înseamnă „inteligent". Iar în argoul programatorilor, „șmecher". Și să știi că era un gagiu șmecher. Niște chestii babane pe partea wet... S-a ciocănit în tîmplă cu un gest semnificativ: viruși, fantome și demoni care ies la iveală de fiecare dată cînd tipii au încercat să intre în sistem. Putregai soft, găletușe de biți vărsate pe dușumea.

A continuat o vreme în același stil. Pentru mine, putea la fel de bine să vorbească și în swahili.

— Ziceai că în calculatoarele lui existau demoni?

— Exact.

— Poate că au nevoie de un exorcist.

Lisa Foo și-a îndreptat degetul cel mare spre piept și mi-a arătat încă un hectar de dinți.

— Ăla-s eu. Auzi, trebuie să plec. Poți trece să mă vizitezi oricînd dorești.

Cel de-al doilea eveniment interesant al săptămînii s-a petrecut a doua zi. Mi-a sosit contul de la bancă. Erau listate trei depuneri. Prima era cecul lunar de la Veteranii de Război, 487 de dolari. A doua era de 392,54 dolari, dobînda pe banii lăsați de părinții mei cu cincisprezece ani în urmă.

A treia depunere fusese înregistrată pe data de douăzeci august, ziua morții lui Charles Kluge. Era de 700 083,04 dolari.

Peste cîteva zile, m-a vizitat Hal Lanier.

— Măi băiete, ce mai săptămînă, a început el. După aceea, s-a trîntit pe canapea și mi-a povestit totul.

Pe stradă murise încă cineva. Scrisorile stîrniseră o sumedenie de necazuri. mai ales datorită polițiștilor care mergeau din casă în casă, interogînd pe toată lumea. Unii dintre cei interogați recunoscuseră totul, văzînd că și poliția era băgată pe fir. Femeia care se culca cu vînzătorii ambulanți pe cînd soțul ei era la muncă își recunoscuse infidelitățile și bărbatul o

împușcase. Fusese trimis în închisoarea locală. Acesta fusese incidentul cel mai grav, dar se mai petrecuseră și altele, începînd de la încăierări cu pumnii și pînă la ferestre sparte cu pietre. Hal mai spunea că fiscul avea de gînd să deschidă un birou local, datorită numeroaselor persoane cercetate.

M-am gîndit la cei șapte sute de mii optzeci și trei de dolari. Și patru cenți.

N-am spus nimic, dar îmi înghețaseră picioarele.

— Bănuiesc că vrei să afli ce s-a întîmplat cu mine și cu Betty, a spus Hal în cele din urmă.

Nu voiam. Nu voiam să aflu absolut nimic, dar am încercat să-mi compun o expresie de simpatie.

— S-a terminat, a oftat el mulțumit. Vreau să zic, între mine și Tony. I-am spus totul lui Betty. Cîteva zile a fost, într-adevăr, greu de tot, însă consider că acum sîntem mult mai uniți.

A rămas tăcut pentru o clipă, scăldîndu-se în convingerea propriilor lui cuvinte. Reușisem să rămîn neclintit în situații mult mai penibile, de aceea bănuiesc că m-am descurcat și de data aceasta.

Dorea să-mi povestească tot ceea ce se aflase despre Kluge și voia să mă invite la prînz, dar l-am refuzat, explicîndu-i că rănile din război mă supărau al dracului. Îl condusesem pînă la ușă, cînd a ciocănit Osborne. Nu puteam decît să-l las să intre. Hal a rămas și el.

I-am oferit cafea lui Osborne și a acceptat-o recunoscător. Părea schimbat. La început, nu mi-am dat seama care era cauza. Aceeași expresie obosită... ba nu, nu era. În cea mai mare parte, privirea de oboseală fusese fie o mască, fie cinismul de polițist hîrșit. Astăzi, însă, era reală. Oboseala îi trecuse de pe chip pe umeri, în mîini, în modul în care umbla și în felul în care se așezase pe scaun. În jurul lui se întrezărea aura amară a înfrîngerii.

— Mai sînt suspect ? l-am întrebat.

— Vrei să-ți chemi avocatul ? Eu zic că nu-i nevoie. Te-am verificat îndeajuns. Testamentul ăla n-o să reziste din punct de vedere legal, așa încît motivul tău nu-i prea întemeiat. Din cîte îmi dau eu seama, orice traficant de cocaină din marină avea mai multe motive decît tine să-l lichideze pe Kluge. A oftat. Aș vrea să-ți pun cîteva întrebări. Nu este obligatoriu să-mi răspunzi.

— Dă-i drumul.

— Îți amintești de vreun musafir mai ciudat de al lui Kluge ? Eu știu... vizitatori nocturni ?

— Singurele vizite pe care mi le reamintesc sînt coletele. De la poștă. Expresul federal, companii de transport... chestii de astea. Bănuiesc că narcoticele puteau sosi în oricare din colete.

— Așa ne-am gîndit și noi. Totuși, nu cred că el le desfăcea. Era pesemne un intermediar. Primea și transmitea mai departe. Căzu pe gînduri și sorbi din cafea.

— Ați făcut vreun progres ? l-am întrebat.

— Vrei să știi adevărul ? Cazul se duce pe apa sîmbetei. Avem prea multe motive, dar niciunul dintre ele nu este îndeajuns de puternic. Din cîte ne dăm seama, nimeni din cartier n-avea habar că Kluge deținea toate informațiile alea. Am verificat contul bancar, însă n-am găsit vreo urmă de șantaj. Deci, vecinii sînt scoși din cauză. Cu toate că, dacă ar mai fi fost în viață, majoritatea celor de aici ar vrea să-l ucidă acum.

— Să știi că ai dreptate, interveni Hal.

Osborne se pocni cu palma peste coapsă.

— Dacă blestematul ar fi în viață, și eu l-aș ucide, a urmat el. Însă încep să cred că n-a existat niciodată.

— Nu înțeleg.

— Dacă nu i-aș fi văzut cadavrul... Se îndreptă de spate. El spunea că n-a existat. Ei bine, practic așa este. Compania de distribuire a energiei electrice n-a auzit niciodată de el. Este branșat la circuitul lor și în fiecare lună i se citea contorul însă nu i-au trimis nota de plată nici măcar pentru un kilowat. La fel cu telefonul. Are în casă o centrală întreagă, executată de compania telefonică, livrată și instalată tot de ei, însă n-au nici o urmă a lui. Am vorbit cu tipul care a montat totul. Și-a băgat datele din dosare pe calculator și din Kluge n-a mai rămas nici o dovadă. Se pare că Kluge n-a avut nici un cont bancar în California și nici nu văd la ce i-ar fi trebuit vreunul. Am dat peste o sută de companii care i-au vîndut diferite chestii, i le-au expediat și, fie că au bifat că s-a plătit, fie că au uitat că i-au vîndut ceva vreodată. Unele dintre ele au în registre numere de cecuri și de conturi, aparținînd unor conturi și chiar bănci care nu există.

Se lăsă pe spate, tremurînd de enervare.

— Singurul tip pe care l-am descoperit că știe ceva de Kluge este băcanul care-i expedia, lunar, alimentele comandate. Are o băcănie micuță pe Sepulveda. Acolo n-au calculator, umblă numai cu hîrtii. Kluge plătea cu cecuri. Wells Fargo i le-a acceptat și cecurile s-au plătit întotdeauna. Însă Wells Fargo n-a auzit niciodată de el.

Am căzut pe gînduri. Detectivul părea că se aștepta să reacționez în vreun fel, așa că am întrebat :

— Toate chestiile astea le-a făcut prin calculator ?

— Exact. Acum, figura cu cecurile băcăniei o pricep în cea mai mare parte. Dar în majoritatea cazurilor, Kluge se ducea direct la programarea de bază a calculatoarelor și ștergea orice informație despre el. Compania de energie electrică n-a primit nici un ban de la el, prin cec sau altă modalitate, deoarece, din punctul lor de vedere, ei nu-i vindeau nimic.

Nici o agenție guvernamentală n-a auzit vreodată de el. Le-am verificat pe toate ,de la poștă și pînă la CIA.

— Kluge era probabil un nume fals, nu ? am întrebat eu.

— Mda. Dar FBI-ul nu-i are amprentele. În cele din urmă, o să aflăm cine a fost. Însă nu ne va lămuri dacă a fost sau nu asasinat.

Am făcut o casarolă cu pește — care nu-i chiar atît de simplă pe cît sună, așa cum o fac eu — am pus-o la cuptor și am ieșit în grădină să culeg cîte ceva pentru o salată. Tăiam roșiile și mă gîndeam să pun la rece o sticlă cu vin, cînd mi-am dat seama că aveam destulă mîncare pentru două persoane.

Deoarece nu fac niciodată ceva în pripă, m-am așezat și m-am gîndit o vreme. Ceea ce m-a hotărît în cele din urmă au fost picioarele. Pentru prima dată după o săptămînă, erau calde. M-am îndreptat spre locuința lui Kluge.

— Domnișoară Foo ? am strigat. Nu mi-a răspuns nimeni.

La ultima mea vizită acolo, găsisem un mort. Am intrat grăbit.

Lisa Foo stătea pe un scaun de pianist înaintea unei console de calculator. Îi vedeam profilul, spatele foarte greu, picioarele cafenii, încrucișate în poziția lotus, degetele răsfirate pe claviatură, în vreme ce cuvintele apăreau rapid pe ecranul ei. Ridică privirea și-mi zîmbi.

— Cineva mi-a spus că te numești Victor Apfel, rosti ea.

— Da. Aăăă, ușa era deschisă.

— E cald, făcu ea apucîndu-și tricoul de lînă pe gît și mișcîndu-l puțin în sus și în jos, așa cum faci atunci cînd ești transpirat. Cu ce te pot ajuta ?

— De fapt, cu nimic.

Am pătruns în semiîntuneric și m-am poticnit de ceva. Era o cutie din carton, din cele mari și turtite în care se livrează pizza.

— Tocmai pregăteam cina și se pare că este îndeajuns pentru doi, așa că mă întreban dacă... M-am oprit, observînd altceva. Crezusem că fata purta șort. De fapt, nu acea pe ea decît tricoul și o pereche de chiloți roz. Nu părea deloc stînjenită... dacă accepți o invitație la cină ?

Mi-a zîmbit și mai larg.

— Cu plăcere, mi-a răspuns. Și-a descolăcit picioarele cu ușurință și s-a ridicat, apoi a trecut pe lîngă mine lăsînd în urmă un iz de transpirație și săpun dulceag. Vin într-un minut.

Am privit în jurul încăperii, dar de fapt mă gîn-

deam tot la fată. Pe lîngă pizza îi mai plăcea pepsi; pe jos erau zeci de cutii goale. Avea o cicatrice adîncă pe un genunchi și o coapsă. Scrumierele erau goale... iar mușchii prelungi ai feselor ei tresăreau puternic în timp ce mergea. Poate că Kluge fumase, dar Lisa nu, iar pe ceafă avea un puf fin, de abia vizibil în lumina verde de la calculator. Am auzit apa curgînd la baie, m-am uitat la un bloc notes galben cu paginile acoperite de semne pe care nu le mai zărisem de zeci de ani, am simțit mirosul de săpun și mi-am amintit pielea cafenie și pasul legănat.

Fata a apărut, purtînd blugi retezați la genunchi, sandale și un alt tricou. Cel dinainte făcea reclamă pentru SISTEMELE DE BIROU BURROUGHS. Pe acesta era Mickey Mouse și căsuța Albei-ca-Zăpada, și mirosea a bumbac proaspăt călcat. Urechile lui Mickey erau lăsate pe spate, pe sînii ei extraordinari.

Am urmat-o pe ușă. De pe spatele tricoului, Pinocchio tremura în ape rozalii.

— Nu te descurci rău fără o femeie în casă.

— Am avut timp să învăț. Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul.

— De unde ești? Taiwan?

— Am talent la limbi străine. Acasă vorbeam americana stricată, dar cînd am ajuns aici m-am perfecționat. Mai vorbesc franceza de baltă, vreo patru-cinci dialecte chinezești aproximative, argoul vietnamez și suficientă tailandeză ca să strig: „Vreau văd consul american, iute, iute!"

Am izbucnit în rîs. Cînd vorbise în dialect glasul i se îngroșase.

— Trăiesc de 8 ani în America. Bănuiești de unde am venit?

— Vietnam? m-am hazardat.

— Trotoarili din Saigon, sigur că da. Sau Căcăstoarea lui Ho Și Min, cum au poreclit-o capetele dungate, putrezi-le-ar sulele și băga-le-ași mentă-n... Iartă-mi franceza.

Și a plecat capul stînjenită. Ceea ce începuse ca o glumă se transformase brusc în furie. Am simțit o ranchiună cel puțin tot atît de profundă ca a mea și amîndoi ne-am retras dinaintea ei.

— Crezusem că ești japoneză, i-am spus.

— Da, este că-s leită? Într-o zi, am să-ți povestesc despre asta. Victor, dincolo de ușa aia nu-i o spălătorie? Cu o mașină automată de spălat rufe?

— Exact.

— Te deranjez dacă aduc și eu ceva la spălat?

În ziua următoare, am primit prin poștă o scrisoare de la o firmă, o factură din Chicago. Se referea la cei șapte sute de mii de dolari. Banii proveneau de la o bancă din Delaware, unde, în 1933, fusese depus un cont pe termen de cincizeci de ani. Depunătorii fuseseră părinții mei. Dobînzile și investițiile pe termen lung dăduseră roade, obținînd suma aceea impresionantă. Totalul fusese calculat după aplicarea impozitelor.

Era complet ridicol. Părinții mei nu avuseseră niciodată banii cu care să se ajungă la un asemenea cont. Nu-i doream. I-aș fi restituit, dacă aș fi știut de la cine-i furase Kluge.

M-am hotărît că, dacă la anul n-aveam să fiu la închisoare, aveam să donez toți banii unei societăți de binefacere. Poate „Salvați balenele", sau „Societatea L5".

— Intră, Yank.

Se afla în același loc unde o găsisem și prima dată, însă acuma era decent îmbrăcată. Mi-a zîmbit, apoi s-a pocnit peste frunte cînd a zărit coșul de rufe. S-a repezit să mi-l ia din mînă.

— Iartă-mă Victor. Am vrut să...

— Nici o problemă, am răspuns. Nu-ți face griji. În plus mi-ai oferit șansa de a te invita din nou la cină.

Expresia chipului i s-a schimbat dar numai pentru o clipă. Poate că nu-i plăcea mîncarea americană — pe cît se lăuda. Sau poate că bucătarul era de vină.

— Da, Victor, cu plăcere. Lasă-mă pe mine să pregătesc totul. Și de ce nu tragi perdelele? Parcă sîntem într-un cavou...

A părăsit repede încăperea. M-am uitat la ecranul pe care lucrase. Era gol, exceptînd un cuvînt: sex-p. Am presupus că era vorba de un jargon.

Am desfăcut perdelele exact cînd mașina lui Osborne parca în curbă. Lisa reveni, purtînd un tricou nou. Pe acesta scria O SCHIMBARE DE HOBBIT și purta imaginea unei creaturi micuțe, cu blană pe tălpi. Lisa a privit pe fereastră și l-a zărit pe Osborne venind pe alee.

— Ia uite, Watson, făcu ea. Este Lestrade de la Scotland Yard. Invită-l înăuntru.

Nu era o chestie prea drăguță din partea ei. Intrînd, Osborne m-a privit suspicios. Am izbucnit în rîs. Lisa stătea în scaunul de pianist, cu o figură impenetrabilă. S-a relaxat, nepăsătoare cu un braț lîngă claviatură.

— Ei bine, Apfel, începu Osborne. În sfîrșit, am aflat cine era de fapt Kluge.

— Patrick William Gavin, rosti Lisa.

Trecu ceva timp pînă cînd Osborne reuși să închidă gura. Apoi o redeschise imediat.

— De unde dracu' ai aflat?

Fata mîngîie încetișor tastele.

— Păi, bineînțeles, am auzit cînd vestea ți-a sosit azi dimineață în birou. În calculatorul vostru există un mic program-spion care-mi șoptește la ureche de fiecare dată cînd numele lui Kluge este menționat. Deși, era prea tîrziu. Știam de cinci zile.

— Atunci, de... de ce nu mi-ai spus?

— Nu m-ai întrebat.

Se priviră fix cîteva clipe. Nu știam ce anume condusese spre momentul acela, dar era destul de clar că nu se înghițeau cîtuși de puțin unul pe celălalt. Deocamdată, Lisa se afla pe locul întîi și se părea că asta o încînta. După aceea, ea privi ecranul, păru surprinsă și apăsă rapid o tastă. Cuvîntul de pe monitor dispăru. Se uită la mine, inexpresivă, apoi reveni la Osborne.

— Dacă-ți mai amintești, m-ai solicitat deoarece toți tipii voștri călcau în strîchini. Cînd am ajuns aici, sistemul acesta era deranjat mental, practic catatonic. Era la pămînt în proporție de nouăzeci la sută, iar ai voștri nu-l mai puteau scula. Zîmbi cînd spuse asta.

De aceea, ai ajuns la concluzia că nu puteam face mai multe prostii decît ei. Mi-ai cerut să încerc să sparg codurile lui Kluge fără să paradesc sistemul. Bun, am făcut-o. Nu trebuia decît să vii, să bagi interfață, și-ți turnam în poală n tone de imprimate.

Osborne asculta atent. Poate era deja conștient că făcuse o greșeală.

— Ce-ai găsit? Pot să văd?

Ea a încuviințat și a apăsat cîteva taste. Ecranul ei și un altul de lîngă Osborne au început să se acopere de cuvinte. M-am ridicat și am citit pe terminalul Lisei.

Era o scurtă biografie a lui Kluge Garvin. Aveam cam aceeași vîrstă dar, în timp ce pe mine mă împușcau într-o țară străină, el își croia drum printr-o industrie a calculatoarelor aflate în faza copilăriei. Fusese acolo din capul locului, lucrînd la realizarea multora dintre centrele de cercetare de vîrf. M-a surprins că identificarea lui durase mai mult de o săptămînă.

— Am compilat toate astea în glumă, vorbi Lisa în timp ce noi citeam. Primul lucru pe care trebuie să-l știți despre Gavin este că el nu există nicăieri, în nici un sistem de informații computerizate. De aceea, am sunat fel de fel de oameni, din toată țara — apropo, tipul are un sistem telefonic interesant, generează cîte un număr nou după fiecare apel, și nu-l poți suna iarăși sau pune sub observație — și m-am interesat cine erau tipii de vîrf prin anii cincizeci-șaizeci. Am obținut o grămadă de nume. După aceea, nu mi-a mai rămas decît să verific cine nu mai apărea prin fișe și dosare. Individul s-a dat mort în 1967. Am dat peste mențiunea respectivă în arhiva unui ziar. Toți cei cu care am vorbit, și care-l cu-

noscuseră, știau de mōartea lui. În Florida există un certificat de naștere. Asta a fost ultima dovadă a existenței sale. A fost singurul tip, bine cunoscut de cei din domeniul lui de activitate, care n-a lăsat înapoia lui urme concludente. Chestia asta mi s-a părut decisivă.

Osborne termină de citit și o privi.

— Perfect, domnișoară Foo. Ce altceva ai mai găsit ?

— I-am descifrat cîteva coduri. Am avut și niței noroc ; am dat peste un program-spărgător, conceput de el să atace programele altora, și am reușit să-l folosesc chiar împotriva lui. Am descifrat o listă de parole, adnotate în privința provenienței lor, și am mai învățat și cîteva trucuri. Însă toate astea nu reprezintă decît vîrful aisbergului.

Arătă cu mîna spre creierii metalici, tăcuți, din încăpere.

— Și totuși, nimeni nu m-a putut lămuri ce înseamnă acestea. Aici se găsește cea mai perfecționată armă electronică concepută vreodată. E blindată ca o navă de luptă. Așa și trebuie să fie ; există aici o grămadă de programe rafinate care înhață intrușii, agățîndu-se de ei ca niște terrieri. Dacă ar fi ajuns pînă acolo, Kluge i-ar fi putut respinge. Dar, de obicei, tipii nici nu știau că fuseseră depistați. Kluge apărea ca o rachetă de croazieră : jos, rapid și pe o traiectorie neregulată. În plus, atacul lui era dirijat printr-o duzină de scurtături.

A beneficiat de mai multe avantaje. În ziua de astăzi, sistemele importante au protecții solide. Cei care lucrează cu ele folosesc parole și coduri sofisticate. Dar Kluge contribuise la inventarea celor mai multe dintre ele. Îți trebuie o încuietoare a naibii de bună ca să încurci un lăcătuș. El participase la instalarea multor sisteme majore. Lăsase în urmă informatori, pitiți în programe. Atunci cînd programele erau modificate, calculatorul însuși trimitea informația respectivă unui sistem sigur, pe care Kluge îl putea goli mai tîrziu. Este ca și cum ai cumpăra cel mai mare, mai rău și mai bine antrenat cîine de pază. Iar apoi, noaptea, vine tipul care l-a antrenat pe cîine, îl mîngîie pe cap și te lasă în fundul gol.

Continuă în aceeași notă. Mă tem că atunci cînd Lisa începea să vorbească despre calculatoare, nouăzeci la sută din creierul meu trecea pe poziția închis.

— Aș vrea să știu ceva, Osborne, încheie Lisa.

— Ce anume ?

— Care este rolul meu aici ? Trebuie să rezolv cazul ăsta pentru tine, sau trebuie să readuc sistemul în starea în care poate fi utilizat de un cunoscător ?

Osborne căzu pe gînduri.

— Ceea ce mă îngrijorează, continuă ea, este că-mi bag nasul printr-o grămadă de bănci de date interzise. Mi-e frică să nu-mi bată cineva la ușă și să-mi pună cătușele. Și tu ar trebui să-ți faci grijă. Există agenții cărora nu le-ar conveni ca un polițist din serviciul criminalistic să le răscolească afacerile.

Osborne se încruntă. Poate că asta și dorise fata.

— Și ce ar trebui să fac ? mîrîi el. Să te rog să rămîi ?

— Nu. Vreau doar autorizația ta. Nu trebuie nici măcar să fie scrisă. Doar să spui că ești în spatele meu.

— Fii atentă. Din punct de vedere al districtului LA și al statului California, casa aceasta nu există. Aici nu este nici un teren. Nu apare pe hîrtiile primăriei. Locul e o țară-a-nimănui legală. Dacă cineva te poate autoriza să folosești ceea ce se află aici, acela sînt numai eu, pentru că sînt convins că aici s-a comis o crimă. De aceea, dă-i drumul mai departe.

— Nu pare prea oficial, reflectă ea.

— Altceva tot n-o să capeți. Ai mai găsit și alte lucruri?

Lisa se întoarse către claviatură și bătu o vreme pe taste. În curînd, se porni o imprimantă și Lisa se lăsă pe spate. Am privit ecranul ei. Scria : țuci posterior-p. Mi-am amintit că „a țuca" însemna „a săruta". Mda, tipii aveau jargonul lor aparte. Lisa m-a văzut și a zîmbit.

— Nu tu, rosti ea încetișor. El.

N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

Osborne își luă imprimata și se pregăti de plecare. Și de data aceasta, nu rezistă și se întoarse în prag pentru ultimele dispoziții.

— Dacă descoperi vreo dovadă că nu s-a sinucis, anunță-mă.

— Bine. Nu s-a sinucis.

Pentru o clipă, Osborne nu înțelese.

— Vreau dovezi.

— Păi... le am, dar pesemne nu le poți folosi. Nu el a scris mesajul acela riodicol de sinucidere.

— De unde știi ?

— Am știut-o din prima zi cînd am ajuns aici. Am pus calculatorul să afișeze programul. După aceea, l-am comparat cu stilul lui Kluge. Nici vorbă să-l fi scris el. E strîns al naibii. Nici un rînd liber. Kluge nu și-a ales degeaba porecla. Știi ce înseamnă ?

— Inteligent, am răspuns eu.

— Literal. De fapt, este denumirea unui... dispozitiv Rube Goldberg. Ceva extrem de complicat. Ceva care merge, dar din cu totul alt motiv decît cel normal. Într-un program, noi „klugăm" greșelile. Este vaselina programatorilor.

— Și ? făcu Osborne.

— Programele lui Kluge erau niște zăpăceli. Pline de clopoței și fluierași cu care nu-și mai bătea capul să-i curețe. Tipul era un geniu iar programele lui mergeau, deși te-ntrebi cum naiba reușeau. Rutine atît de tembele că ți se zbîrlește pielea. Aiureli și bube. Însă programele bune sînt atît de rare încît pînă și rebusurile lui erau mai valabile decît programele superverificate ale celor mai mulți indivizi.

Bănuiam că nici Osborne nu pricepea mai mult decît mine.

— Deci te bazezi pe stilul lui de programare...

— Exact. Din păcate, cred că vor trece cel puțin zece ani pînă cînd așa ceva va fi valabil în fața tribunalului, ca amprentele sau grafologia. Însă dacă ai idee de programare, îți dai seama imediat. Altcineva a redactat scrisoarea aia de sinucidere — dar, să știi că a fost cineva al dracu' de priceput. Programul respectiv lista ultima lui dorință și testament ca o subrutină. Iar programul îi aparține în mod clar lui. I se simte stilul peste tot. Și-a petrecut ultimii cinci ani spionîndu-i pe vecini, ca un fel de hobby. A intrat prin dosare militare, școlare și de muncă, prin impozite și conturi de bancă. Iar de-a lungul a trei străzi, fiecare telefon era transformat într-un dispozitiv de ascultat. A fost al naibii de curios.

— A menționat pe undeva de ce a făcut-o ? întrebă Osborne.

— Cred că nu, era doar pe jumătate țicnit... Poate că avea o înclinație spre sinucidere. Oricum, nu-și făcea prea mult bine cu toate pilulele alea pe care le lua. Însă se pregătea de moarte, iar Victor a fost singurul căruia a considerat că merita să-i lase totul. As fi crezut că s-a sinucis, dacă n-ar fi existat scrisoarea. N-a scris-o el. Sînt gata să bag mîna în foc.

În cele din urmă, am scăpat de Osborne și eu am mers acasă ca să pregătesc cina. Cînd am terminat, a apărut și Lisa. Avea același apetit extraordinar.

Am pregătit limonadă și am stat pe veranda mea micuță privind cum seara se strîngea în jurul nostru.

Ziua următoare, am trecut pe la ea după-amiază. Se mai răcorise, dar în văgăuna ei întunecată era tot cald. Nu-și schimbase tricoul.

Mi-a spus cîte ceva despre calculatoare. Cînd m-a lăsat să mă joc pe taste, m-am pierdut repede. Am decis împreună că nu trebuia să-mi fac iluzii în legătură cu o carieră de programator.

Una dintre chestiile pe care mi le-a arătat se numea telefon modem, prin intermediul căruia putea lua legătura cu alte calculatoare din întreaga lume.

„Interfață" cu cineva de la Stanford pe care nu-l întîlnise niciodată și pe care-l cunoștea doar ca „Bubbie Sorter". Schimbară fel de fel de mesaje între ei.

La sfîrșit, Bubble Sorter scrise „bye-p". Lisa bătu „A".

— Ce înseamnă A? am întrebat-o.

— Adevărat. Înseamnă „da", însă „da" ar fi prea direct pentru un programator.

— Mi-ai explicat ce înseamnă „byte". Ce este „bye-p"?

Mă privi cu seriozitate.

— O întrebare. Dacă pui „p" după un cuvînt, îl transformi într-o întrebare. „Bye-p" înseamnă cu Bubble Sorter mă întreba dacă vreau să închei. Să întrerup discuția... Bye?

Am căzut pe gînduri.

— Și cum se traduce „țuci posterior-p"?

— Nu vrei să mă pupi în cur? Nu uita: era adresată lui Osborne.

I-am privit iarăși tricoul, apoi ochii, care erau serioși și senini. Aștepta, cu mîinile în poală.

Sex-p.

— Da, am spus. Aș vrea.

Lisa își lăsă ochelarii pe masă și trase tricoul peste cap.

Am făcut dragoste în patul hidraulic al lui Kluge.

Eram puțin nervos în privința respectivă — trecuse mult, mult timp. După aceea, am fost atît de fascinat de atingerea, mirosul și gustul ei, încît am luat-o puțin razna. Aparent, Lisei nici nu-i păsa.

În cele din urmă, am terminat, scăldați în sudoare. Lisa se rostogoli pe o parte, se ridică și merse la fereastră. Deschise geamul și un val de aer se revărsă peste mine. După aceea, puse un genunchi pe pat, se aplecă deasupra mea și luă un pachet de țigări de pe noptieră. Își aprinse o țigară.

— Sper că nu ești alergic la fum.

— Nu. Tatăl meu era fumător. Dar nu știam că fumezi...

— Numai după, zîmbi ea. Trase adînc din țigară. În Saigon parcă toată lumea fuma.

Se întinse pe spate lîngă mine și am rămas așa, transpirați, ținîndu-ne de mînă. Ea își desfăcu picioarele astfel încît mă atinse cu laba piciorului. Părea un contact suficient. Am privit fumul înălțîndu-se dinspre mîna ei dreaptă.

— Nu m-am mai simțit cald de treizeci de ani, i-am răspuns. Am fost înfierbîntat, dar niciodată nu m-am simțit cald. Acum simt căldură.

— Povestește-mi, zise ea.

I-am povestit, pe cît am putut mai bine, întrebîndu-mă dacă acum avea să dea rezultate. După treizeci de ani, istoria mea nu mai suna atît de oribilă. În răstimpul acesta s-au petrecut multe. Chiar în perioada aceea, existau oameni întemnițați, suferind în condiții la fel de aspre ca și mine. Panoplia opresiunilor continuă să fie aceeași. Nu mi se întîmplase nimic, fizic vorbind, care să justifice treizeci de ani de schimnicie.

— Am fost grav rănit, i-am spus. Fractură de craniu. Din cauza asta, mai am încă... probleme. În Coreea, vremea poate deveni foarte rece și niciodată nu mi-a fost suficient de cald. Mai rea a fost chestia cealaltă. Ceea ce acum se numește „spălatul creierilor".

Noi nu știam ce este. N-am putut înțelege nici chiar după ce un bărbat le spusese tot ce știa că ne vor întreba. Ne țineau treji. Ne dezorientau... Unii dintre noi au semnat mărturisiri, au inventat fel de fel de chestii, dar nimic nu era îndeajuns. Te măcinau într-una.

Eu nu mi-am dat seama niciodată. Cred că nu puteam înțelege un rău atît de mare. Însă atunci cînd ne-au trimis înapoi, iar unii dintre prizonieri nu mai voiau să se întoarcă... pur și simplu, nu voiau să plece, atunci au crezut...

A trebuit să mă opresc. Lisa se ridică, trecu iute în celălalt capăt al patului și începu să-mi maseze picioarele.

— Am simțit pe pielea mea ceea ce aveau să pățească, mai tîrziu, tipii din Vietnam. Numai că în cazul nostru, lucrurile s-au petrecut pe dos. Ei au fost eroi, iar prizonierii...

— N-ai cedat, rosti ea. Nu fusese o întrebare.

— Nu.

— Ar fi fost și mai rău.

Am privit-o. Îmi apăsase talpa piciorului pe abdomenul ei neted, ținîndu-mă de călcîi, în vreme ce cu mîna cealaltă îmi masa degetele de la picior.

— Cei din țară au fost socați, am continuat eu. N-au înțeles ce însemna spălatul creierelor. Am încercat să le explic. Mi s-a părut că eram privit în mod ciudat. După o vreme, am încetat s-o mai fac. Iar despre altceva, n-aveam ce să vorbesc.

Acum cîțiva ani, armata și-a schimbat politica. Nu mai au pretenția să reziști la condiționările psihologice. Poți spune, sau semna, orice.

Lisa mă privi, continuă masajul și încuviință încetișor din cap. În cele din urmă, vorbi:

— În Cambodgia era foarte cald. Îmi spuneam într-una că, după ce voi ajunge în S.U.A., o să locuiesc în Maine, sau altundeva unde ninge. Inițial, am mers la Cambridge, dar am constatat că zăpada nu-mi plăcea.

Mi-a povestit și ea. După ultimele cifre auzite de mine, acolo muriseră un milion de oameni. O țară întreagă avea spume în colțul gurii și trăgea în tot ce mișca. Semăna cu unul din rechinii aceia despre care ați citit, care, cu burta despicată, se face covrig și începe să-și devoreze propriile măruntaie.

Lisa mi-a povestit cum fuseseră forțați să construiască o piramidă din capete retezate. Erau douăzeci de oameni și lucraseră o zi întreagă sub soarele arzător, ridicînd piramida pînă la înălțimea de trei metri, cînd aceasta se prăbușise. Dacă vreunul dintre ei se oprea din lucru, propriul său cap era adăugat piramidei.

— Pentru mine nu însemna nimic. Era pur și simplu o muncă de făcut. Deja, eram destul de sărită de pe fix. Nu mi-am revenit decît după ce am trecut granița Thai.

Supraviețuirea ei, în sine, părea un miracol. Trecuse prin mai multe grozăvii decît îmi puteam eu imagina. Și le străbătuse cu bine. Mă făcea să mă simt mic. Cînd avusesem vîrsta ei, construisem deja temnița în care locuiam de atunci. I-am spus asta.

— Parțial, se datorează pregătirii, zice ea. Ce aștepți de la viață... ce a reprezentat viața ta pînă atunci... Ai spus-o singur. Coreea însemna ceva nou pentru tine. Nu zic că eu eram pregătită pentru Cambodgia dar, pînă atunci, viața mea nu fusese tocmai lipsită de griji. Sper că n-ai crezut că-mi cîștigasem existența vînzînd mere pe stradă.

Continua să-mi maseze labele picioarelor, privind imagini pe care eu nu le puteam zări.

— Cîți ani aveai cînd a murit mama ta?

— Au omorît-o în 1968, pe vremea lui Tet. Aveam zece ani.

— Vietkongul?

— Cine poate ști? Se trăgeau o mulțime de gloanțe, se aruncau grenade...

Oftă, îmi lăsă piciorul și rămase nemișcată, un Buda consteliv, fără veșminte.

— Ești gata s-o mai faci o dată, Yank?

— Nu cred că pot, Lisa. Sînt un om bătrîn.

Veni peste mine și se coborî cu bărbia chiar sub sternul meu, aranjîndu-și sînii în locul cel mai plăcut cu putință.

— O să vedem, chicoti Lisa. Există un act sexual la care sînt destul de pricepută, și sînt sigură c-o să te facă iarăși tînăr. Dar, cam de vreun an, n-am mai fost în stare să-l fac din cauza ăstora... Își ciocăni aparatul de îndreptat dinții. Ar fi ca și cum

ți-ai bagă-o într-o drujbă. De aceea, îți fac chestia asta... Eu îi zic „turneul prin valea siliconului".

Începu să-și deplaseze corpul în sus și în jos, doar cu cîțiva centimetri. Clipi inocentă de cîteva ori, apoi izbucni în rîs.

— În sfîrșit, te pot vedea. Sînt groaznic de mioapă.

Am lăsat-o așa o vreme, apoi am înălțat capul.

— Ai zis silicon ?

— Ihîm... Doar nu credeai că sînt adevărate, nu ? I-am mărturisit că așa crezusem.

— Din tot ce mi-am cumpărat, cred că astea m-au făcut cea mai fericită. Nici mașina nu m-a bucurat atîta.

— De ce ai făcut-o ?

— Te deranjează ?

Nu mă deranjează și i-am spus-o. Eram însă curios.

— Pentru că era ceva sigur. În Saigon, eram tot timpul nervoasă că nu-mi creșteau. Aș fi putut trăi binișor ca prostituată, dar eram prea înaltă, prea slabă și prea urîtă. Apoi, în Cambodgia, am avut noroc. O vreme am reușit să trec drept băiat. Altfel, aș fi fost violată mult mai des. În Thailanda, știam că trebuie să ajung în vest, indiferent pe ce cale, iar cînd ajungeam acolo aveam să cumpăr cea mai bună mașină, să mănînc oricînd doream și orice doream, și să achiziționez cele mai grozave țîțe. Nu-ți poți închipui cum se vede Occidentul din Lagăr. Locul unde îți poți cumpăra țîțe !

Privi în jos, între ele, după aceea se uită la mine.

— Se pare că a fost o investiție bună, remarcă ea.

— Trebuie să recunosc că fac treabă...

Am decis, de comun acord, ca Lisa să-și petreacă nopțile la mine. Unele probleme din locuința lui Kluge implicau echipamente care trebuiau încărcate fizic, însă multe le putea rezolva utilizînd un terminal de telecomandă și un vraf de software. Am ales unul dintre calculatoarele cele mai bune ale lui Kluge și vreo duzină de periferice, și le-am instalat pe toate pe o măsuță din dormitorul meu.

De fapt, amîndoi știam că nu era cine știe ce mare protecție, dacă cei care-l lichidaseră pe Kluge hotărau s-o ucidă și pe ea. Totuși, eu mă simțeam mai liniștit, și cred că și Lisa.

La o zi după mutarea ei, în fața casei mele s-a oprit o furgonetă și doi tipi au început să descarce un pat hidraulic enorm. Lisa a început să rîdă cu poftă, dar s-a oprit cînd mi-a zărit expresia.

— Auzi, nu cumva folosești calculatoarele lui Kluge ca să... ?

— Liniștește-te, Yank. Nu cumva crezi că mi-am permis un Ferrari ?

— M-am întrebat și eu...

— Dacă ești într-adevăr expert în scris programe, poți cîștiga o grămadă de bani. Sînt proprietara propriei mele companii. Însă fiecare programator fură de ici, de colo, cîte o șmecherie. Și eu am folosit cîteva metode Kluge.

— Și n-o mai faci ?

Lisa înălță din umeri.

— Cine fură o dată, nu se mai oprește, Victor, îi-am zis că n-am avut succes cu făcutul trotuarului.

Lisa nu avea nevoie de prea mult somn.

Ne sculam la șapte dimineața, iar eu pregăteam micul dejun. După aceea, lucram amîndoi o oră sau două în grădină. Ea se ducea în casa lui Kluge ; la amiază îi aduceam cîteva sandvișuri și o mai vizitam de cîteva ori în cursul zilei. O făceam pentru propria mea liniște ; nu stăteam mai mult de un minut. În unele după-amieze, tîrguiam sau făceam curățenie prin casă, iar la ora șapte unul dintre noi pregătea cina. O făceam pe rînd. Eu am învățat-o „bucătăria americană", iar ea m-a învățat cîte puțin din toate. Se plîngea de lipsa unor ingrediente importante din magazine. Nu existau cîini, bineînțeles, dar Lisa pretindea că avea niște rețete grozave pentru maimuță, șarpe și șoarece. N-am știut niciodată dacă mă lua peste picior.

După cină, rămînea la mine. Stăteam de vorbă, făceam dragoste, făceam baie.

Lisei îi plăcea cada mea. Era singura modificare pe care o făcusem în casă și singurul meu lux. O instalasem — fiind obligat să extind camera de baie ca să încapă — în 1975, și nu regretasem niciodată. Ne îmbăiam de la douăzeci de minute pînă la o oră, închizînd și deschizînd robinetele și jeturile de aer, spălîndu-ne unul pe celălalt ; chicotind ca niște pușlamale. Odată, am pus spumă de baie și am făcut un munte înalt de un metru și jumătate, apoi l-am distrus, împroșcînd peste tot cu apă. De cele mai multe ori, mă lăsa să-i spăl părul lung și negru.

Lisa nu avea nici un viciu. Era ordonată și curată, își schimba hainele de două ori pe zi și nu lăsa nici măcar un pahar murdar în chiuvetă. Spăla cada întotdeauna după ce făcea baie. Nu bea decît cel mult două pahare de vin.

Mă simțeam ca Lazăr.

Osborne a mai venit de trei ori în următoarele două săptămîni. Lisa se întîlnea cu el în locuința lui Kluge și-i comunica ultimele noutăți aflate. Deja, începuse să se adune o listă întreagă.

— La un moment dat, mi-a spus ea după una dintre vizitele lui Osborne, Kluge a avut un cont de nouă trilioane de dolari la o bancă new-yorkeză. Cred că a făcut-o numai ca să vadă dacă poate așa ceva. A menținut contul o zi, a încasat dobînda și a transferat-o la o bancă din Bahamas, apoi a distrus contul. Care, oricum, nu existase niciodată.

La rîndul lui, Osborne îi povestea mersul anchetei — care stătea pe loc — și despre situația bunurilor lui Kluge, care era haotică. Fel de fel de agenții își trimiseseră oamenii să investigheze. Veniseră și cîțiva de la FBI, dorind să preia ei cercetările. Lisa, atunci cînd vorbea despre calculatoare, avea puterea să încețoșeze mințile oamenilor. Începea, explicînd ceea ce făcea ea, în termeni atît de absconși încît nimeni n-o putea înțelege. Uneori atîta era de ajuns. Dacă nu era suficient, dacă ceilalți erau încăpățînați, se dădea la o parte și-i lăsa să încerce să se descurce prin capcanele lui Kluge. Îi lăsa să privească îngroziți cum, din neant, apăreau dragoni care mîncau toate datele de pe o dischetă, apoi tipăreau pe ecran : „Puțulică proastă !"

— Îi trișez, mi-a mărturisit Lisa. Le dau niște chestii unde știu că se vor împiedica, pentru că m-am împiedicat și eu în ele. Eu am pierdut cam patruzeci la sută din datele stocate de Kluge. Ei însă pierd sută la sută. Ar trebui să le vezi mutrele cînd Kluge aruncă o bombă logică în toată munculița lor. Al doilea tip a dat de pămînt cu o imprimantă de trei mii de dolari. După aia, a încercat să mă mituiască să nu scap nici o vorbă.

Cînd o agenție federală a trimis un expert de la Stanford iar tipul n-a părut îngrijorat de faptul că distrugea tot ce atingea, ferm convins că, pînă la urmă, avea să descîlcească totul, Lisa i-a arătat cum pătrunsese Kluge în calculatorul principal al fiscului din Washington, dar a neglijat să-i menționeze și cum ieșise. Tipul s-a încurcat într-un program de pază. În decursul zbaterilor sale, se păru că șterse toate înregistrările fiscale de la litera S la W. Lisa îl lăsase să creadă așa vreme de o jumătate de oră.

— Credeam c-a făcut infarct, mi-a spus ea. S-a făcut alb ca varul și nu mai putea vorbi. De aceea, i-am arătat unde avusesem grijă — cu obișnuita mea prevedere — să se înregistreze datele respective, i-am explicat cum să le pună la loc și cum să îmblînzească paza. A șters-o imediat după aceea. În curînd, are să-și dea seama că nu poți distruge atîtea informații decît poate cu dinamită, datorită dublurilor și limitelor de derulare ale programului. Totuși, nu cred că se va mai întoarce.

— Mie mi se pare un fel de joc video extravagant.

— Este, într-un fel. De fapt, seamănă mai mult cu „Temnițe și Dragoni". Este un șir nesfîrșit de camere închise, cu primejdii dincolo de fiecare ușă. N-ai curaj să faci un pas odată. Faci cîte o sutime de pas. Îți pui întrebări de forma: Bun, asta nu-i o întrebare, dar dacă mi-ar veni în minte să pun întrebarea asta — ceea ce nu voi face — referitoare la ce s-ar putea întîmpla dacă m-am uitat la ușa aia — pe care n-o ating, nu sînt nici măcar în camera de alături — ce crezi că ai putea face?" Iar programul rumegă chestia asta, hotărăște dacă îndeplinești condițiile ca să capeți o tartă cu frișcă în față, apoi fie că o azvîrle, fie că permite să afli cum s-ar putea trece de la pasul A la pasul A prim. Atunci zici: „Buun, poate că mă uit la ușa aia". Și încep focurile de artificii.

Suna ca o prostie, dar cred că a fost cea mai bună explicație pe care mi-a oferit-o vreodată asupra lucrurilor pe care le făcea ea.

— Tu îi spui totul, Lisa? am întrebat-o.

— Păi, nu chiar totul. N-am pomenit de cei patru cenți.

Patru cenți? Oh, Dumnezeule!

— Lisa, eu n-am vrut, eu n-am cerut așa ceva, mai bine...

— Potolește-te, Yank. N-o să se întîmple nimic.

— Ai păstrat înregistrări după toate, nu?

— Cam asta fac eu toată vremea. Îi descifrez înregistrările.

— De cît timp știai?

— De cei șapte sute de mii de dolari? Erau în primul disc pe care l-am decodificat.

— Vreau să-i dau înapoi.

Lisa s-a gîndit, apoi a scuturat din cap.

— Victor, în momentul acesta a încerca să scapi de ei este mai periculos decît a-i păstra. Inițial, au fost bani fictivi. Acum însă au o istorie. Fiscul crede că știe de unde provin. Se opresc impozite pe ei. Statul Delaware este convins că au fost descoperiți de o corporație legală. O firmă de avocatură din Illinois a primit bani ca să rezolve cazul. Banca ta îți plătește dobîndă pe ei. Nu spun că ar fi imposibil să te întorci și să ștergi totul, dar eu una n-aș încerca. Sînt pricepută, totuși n-am clasa lui Kluge.

— Cum a putut face toate chestiile astea? Zici că erau bani fictivi. Nu în modul acesta credeam eu că lucrează banii. Îi putem lua așa, din vînt?

Lisa a mîngîiat consola calculatorului și a zîmbit.

— Aici sînt banii, Yank, a spus ea și ochii i-au sclipit.

Noaptea, Lisa lucra la lumina luminărilor, ca să nu mă deranjeze. Asta avea să-mi fie fatal. Lisa lucra pe taste fără să se uite la ele, iar lumînarea îi trebuia doar cînd căuta prin soft.

Așa adormeam în fiecare noapte, privindu-i trupul zvelt scăldat în sclipirea lumînării. Îmi reamintea întotdeauna de unt topit, picurînd peste boabe de porumb prăjit. Lumină aurie peste piele aurie.

Sînt urîtă, își spunea ea. Slăbănoagă... Într-adevăr, era sălbuță. Îi puteam zări coastele, atunci cînd stătea cu spatele incredibil de drept, cu stomacul supt și bărbia ridicată. Lucra complet goală, așezată în poziția lotus. Nu se mișca minute în șir, cu palmele pe coapse, apoi se încorda, gata parcă să fărîme tastele. Însă atingerea ei era lină, aproape neauzită. Părea mai degrabă yoga decît programare. Ea afirma că intra în transă atunci cînd făcea chestiile cele mai bune.

Mă așteptasem la ascuțimi osoase, coate și genunchi proeminenți. Nu era așa. Apreciasem că avea cu vreo cinci kilograme mai puțin decît ar fi trebuit, și tot nu știam unde le pusese. Lisa era însă moale, cu rotunjimi, și puternică dedesubt.

Nimeni nu avea să-i spună vreodată „atrăgătoare". Puțini aveau să-i zică măcar „frumușică". Cred că vinovat era aparatul de îndreptat dinții. Sărea în ochi, atrăgînd atenția asupra unei imagini neatrăgătoare.

Dar pielea ei era extraordinară. Avea cicatrici. Nu atît de multe pe cît mă așteptam. Părea că se vindecă repede și bine.

Eu credeam că era minunată.

Tocmai îmi terminasem rondul de noapte, cînd privirea mi-a fost atrasă de lumînare. M-am uitat la ea, apoi am încercat să privesc în altă parte.

Lumînările fac uneori așa... Nu știu de ce. În aerul nemișcat, cu flacăra perfect verticală, încep să pîlpîie. Flacăra crește, după aceea scade sus și jos, sus și jos, strălucitoare, mai strălucitoare, într-un ritm regulat, dar deja nu mai puteam vorbi...

...am putut doar icni și am încercat o dată, străduindu-mă din răsputeri să urlu, să zbier, să-i spun să nu se sperie și am simțit greața strîngîndu-se...

Am simțit gustul de sînge. Am inspirat prudent și n-am mirosit vomă, urină sau fecale. Luminile din plafon erau aprinse.

Lisa stătea în genunchi, aplecată deasupra mea, cu chipul foarte aproape. O lacrimă mi-a căzut pe frunte. Stăteam întins pe spate, pe covor.

— Victor, mă auzi?

Am încuviințat din cap. Țineam în gură o linguriță. Am scuipat-o afară.

— Ce s-a întîmplat? Acum ești bine?

Am încuviințat din nou și m-am străduit să vorbesc.

— Stai liniștit. Ambulanța este pe drum.

— Nu. Nu-i nevoie.

— Este pe drum. Stai liniștit și...

— Ajută-mă să mă ridic.

— Nu încă... Nu ești pregătit.

Avea dreptate. Am încercat să mă ridic dar am căzut imediat înapoi. Am rămas așa, răsuflînd adînc. Apoi s-a auzit soneria de la ușă.

Lisa se ridică și porni spre ușă. Am reușit s-o prind de gleznă. Se aplecă iarăși deasupra mea, cu ochii mari.

— Ce este? Ce sa întîmplat?

— Îmbracă-te, i-am spus. A privit surprinsă.

— Ah, da...

I-a trimis la plimbare pe cei de la spital. Ea s-a calmat după ce a făcut cafeaua și ne-am așezat la masa din bucătărie. Era ora unu și mă simțeam încă amețit. Totuși, nu fusese o criză rea.

Am intrat în baie și am scos sticluța de Dilantin pe care o ascunsesem atunci cînd Lisa se mutase la mine. Am luat o pilulă sub ochii ei.

— Am uitat s-o iau astăzi, i-am spus.

— Pentru că le-ai ascuns. A fost o prostie.

— Știu.

Trebuia să fi zis altceva. Nu-mi plăcea s-o văd suferind. Dar suferea deoarece nu mă apăram împotriva atacului ei, însă asta era prea complicat pentru mine imediat după o criză.

— Dacă vrei, poți să te muți înapoi, am rostit.

Eram într-o formă extraordinară.

Așa era și ea. Se întinse peste masă și mă scuturâ de umeri. Mă fixă cu privirea.

— Termină cu rahatu', mi-a zis, iar eu am încuviințat și am început să plîng.

Mă lăsă în pace. Cred că așa a fost mai bine. M-ar fi putut ține în brațe și alina, dar mă descurc și singur.

— De cît timp ești așa? mă întreabă în cele din urmă. Din cauza asta ai rămas treizeci de ani în casă?

— Cred că da, am ridicat eu din umeri. Cînd m-am întors, m-au operat, dar operația a înrăutățit și mai mult lucrurile.

— Bine. Sînt furioasă pe tine pentru că n-ai pomenit nimic despre asta și n-am știut ce să fac. Vreau să rămîn, dar trebuie să-mi spui tot. Atunci n-am să mai fiu furioasă.

Aș fi putut termina atunci. Mă mir că n-am făcut-o. De-a lungul anilor, inventasem cteva metode foarte

potrivite pentru așa ceva. Am renunțat însă cînd am văzut expresia chipului ei. Dorea intradevăr să rămînă. Nu știam de ce, dar îmi era de ajuns.

— Linguriţa a fost o greşeală, i-am spus. Dacă ai timp, şi dacă o poţi face fără să-ţi rişti degetele, poţi băga o cîrpă, Un prosop... orice. Nu însă un obiect dur. Mi-am explorat gura cu un deget : cred că mi-am spart un dinte.

— Aşa-ţi trebuie.

M-am uitat la ea şi am zîmbit, apoi am izbucnit amîndoi în rîs. Lisa ocoli masa şi mă sărută, aşezîndu-se pe genunchii mei.

— Pericolul cel mai mare îl reprezintă înecatul. În prima parte a crizei, toţi muşchii îmi devin rigizi. Asta nu ţine prea mult. După aceea, muşchii încep să se contracte şi să se destindă absolut întîmplător. Contracţiile sînt foarte puternice.

— Ştiu. Am văzut şi am încercat să te ţin în braţe.

— Să nu faci aşa ceva. Întoarce-mă pe o parte. Stai înapoia mea şi fereşte-te de loviturile braţelor. Dacă poţi, pune-mi o pernă sub cap. Îndepărtează obiectele care m-ar putea răni. Am privit-o în ochi. Îţi subliniez o chestie. Doar încearcă să faci lucrurile astea. Dacă devin prea violent, este mai bine să te ţii deoparte. Este mai bine pentru amîndoi. Dacă te lovesc şi te ameţesc n-o să mă poţi ajuta dacă încep să mă înec cu voma.

Continuam s-o privesc direct în ochi. Cred că-mi citise gîndurile, deoarece a surîs.

— Scuze, Yank, nu mă păcăleşti. Adică, încerci să fii cît mai dur şi să mă scîrbeşti la maxim, ca să...

— ... mă înec cu o linguriţă, ştiu. Bine, bine, ştiu că am fost prost. Cam asta-i tot. Mi-aş putea muşca limba, sau interiorul obrazului. Nu-ţi face griji în legătură cu asta. Totuşi, mai este ceva...

Lisa aşteaptă şi m-am întrebat cît de mult să-i spun. Nu putea face mare lucru, însă dacă era să mor în prezenţa ei nu voiam să rămînă cu impresia că fusese vina ei.

— Uneori, trebuie să merg la spital. Uneori, crizele se succed una după alta. Dacă situaţia asta durează prea mult, încetez să mai respir şi creierul moare datorită lipsei de oxigen.

— Asta a durat cam cinci minute, spuse ea alarmată.

— Ştiu. Nu-i o problemă dacă se îndesesc, deoarece avem timp să acţionăm. Însă, dacă nu mai ies dintr-o criză, ci încep imediat o alta, sau dacă vezi că nu respir trei sau patru minute, este cazul să chemi o ambulanţă.

— Trei sau patru minute ? O să mori înainte ca să ajungă ambulanţa...

— Am de ales între asta şi statul în spital. Nu-mi plac spitalele.

— Nici mie.

În noaptea aceea, mi-a fost greu să adorm. Cred că-mi era teamă să nu mă apuce altă criză, deşi vecina cea nouă a Lisei nu avea s-o declanşeze.

O chestie interesantă în legătură cu crizele. Cînd am început să le am, toţi le spuneau accese. Apoi, treptat, s-au preschimbat în crize, pînă cînd „accese" a căpătat o rezonanţă neplăcută.

Cred că-i un semn de bătrîneţe atunci cînd îţi dai seama că limbajul se transformă.

Existau rafturi întregi de termeni noi. Mulţi dintre ei meau lucruri care nici măcar nu existau pe vremea copilăriei mele. De pildă echipament soft (moale). Întotdeauna îmi închipui o cheie fixă care atîrnă bleagă.

— Ce te-a atras la calculatoare, Lisa ? am întrebat-o.

Nu schiţă nici un gest. Se concentra perfect atunci cînd stătea înaintea aparatelor. M-am rostogolit pe spate şi am încercat să dorm.

— Acolo-i puterea, Yank.

Am ridicat. Lisa se întoarse cu faţa spre mine.

— Ai învăţat totul de cînd ai venit în America ?

— Începusem mai devreme. Nu ţi-am pomenit de căpitanul meu, aşa-i ?

— Nu cred.

— Era un tip ciudat. Îmi dădusem seama. Aveam vreo paisprezece ani. El era american şi m-a plăcut. Mi-a dat un apartament drăguţ în Saigon şi m-a băgat la şcoală.

Mă studie, aşteptînd o reacţie. Am rămas nemişcat.

— Era cu siguranţă pedofil şi probabil avea şi tendinţe homosexuale, deoarece aduceam mult şi cu un băieţel slăbănog.

Din nou aşteptarea. De data aceasta, Lisa zîmbi.

— Era bun cu mine. Am învăţat să citesc bine. După aceea totul este posibil.

— De fapt, nu te întrebasem despre căpitanul tău. Te întrebasem ce te-a atras la calculatoare...

— Aşa este...

— E pur şi simplu o meserie ?

— La început aşa a fost. Este viitorul, Victor...

— Dumnezeu mi-e martor că am citit chestia asta de nu mai ştiu cîte ori.

— E adevărat. Este deja aici. Este o putere, dacă ştii cum s-o utilizezi. Ai văzut ce era Kluge în stare să facă... Cu o chestie din astea poţi face bani grei. Nu să-i cîştigi, ci să-i faci, de parcă ai avea o presă de tipărit. Ţii minte că Osborne a menţionat că locuinţa lui Kluge nu există ? Te-ai gîndit ce înseamnă asta ?

— Că a şters-o din memoria băncilor de date...

— Asta a fost primul pas. Totuşi, terenul există în registrul de cadastru, nu crezi ? Adică, ţara asta n-a renunţat complet la actele din hîrtie.

— Deci, la funciar există o dovadă a casei acesteia...

— Nu. Pagina respectivă a fost ruptă din cartea funciară.

— Nu pricep... Kluge nu-şi părăsea niciodată locuinţa.

— Metoda cea mai veche din lume, amice. Kluge a căutat prin memoriile calculatoarelor din DPLA, pînă a găsit un tip, pe nume Sammy. I-a trimis un cec pentru o mie de dolari, laolaltă cu o scrisoare în care îi spunea că putea cîştiga de două ori mai mult dacă făcea un anumit lucru în arhiva funciară. Sammy n-a înhăţat momeala, şi nici Mc Gee, sau Molly Unger, însă little Billy Phipps a înghiţit-o şi a căpătat un cec, exact cum i se promisese ; mulţi ani de zile, el şi cu Kluge au întreţinut o minunată legătură de afaceri. Acum, little Billy are un Cadillac nou şi n-are nici cea mai mică idee despre cine a fost Kluge, sau unde trăia. Lui Kluge nu-i păsa cîţi bani i se cereau. El îi scotea din piatră seacă.

Am căzut pe gînduri. Cred că este adevărat : cu destui bani poţi să faci aproape orice, iar Kluge avea toţi banii din lume.

— I-ai spus lui Osborne despre Little Billy ?

— Am şters discheta aceea, aşa cum ţi-am şters şi cei şapte sute de mii ai tăi. Nu poţi niciodată să ştii cînd o să ai nevoie de cineva ca Little Billy.

— Nu ţi-e teamă că ai putea avea necazuri ?

— Viaţa înseamnă rîs, Victor. Lucrurile cele mai bune le ţin pentru mine. Nu pentru că aş intenţiona să le utilizez ; dar dacă vreodată, aş avea nevoie de ele şi nu le-aş mai avea, m-aş considera o proastă.

Lisa înclină capul şi îngustă ochii, făcîndu-i practic să dispară.

— Spune-mi ceva, Yank. Kluge te-a ales dintre toţi vecinii lui deoarece, timp de treizeci de ani, ai fost cuminte ca un preşcolar. Care-i părerea ta despre ce fac eu ?

— Eşti o imorală fericită şi supravieţuitoare, dar, în esenţă, eşti decentă. Îl plîng pe cel care ţi se pune în cale.

Surîse, apoi se întinse şi se ridică.

— „O imorală fericită", îmi place... Se aşează lîngă mine în plescăitul patului. Vrei să mai fiu imorală ?

— Mai aşteaptă puţin. Lisa începu să mă mîngîie pe piept. Deci, te-ai băgat în calculatoare pentru că ele sînt talazul viitorului. Nu te îngrijorează... nu ştiu, poate că sună cam prosteşte... nu crezi că ele vor prelua conducerea ?

— Toţi cred aşa înainte de a începe să le folosească. Trebuie să înţelegi că, de fapt, ele sînt proaste. În absenţa programelor nu sînt bune de nimic, realmente.

Crezul meu este că aceia care operează calculatoarele vor prelua conducerea. Au și făcut-o deja. De asta mă preocupă.

— De fapt, nu mă refeream la așa ceva. Cred că nu mă pot exprima corect.

— Kluge căuta ceva, se încruntă Lisa. Spiona prin laboratoarele de inteligență artificială și citea o grămadă de chestii neurologice. Cred că încerca să găsească o legătură comună.

— Între creierul uman și calculator ?

— Nu tocmai... El se gîndea la calculatoare și neuroni. Celulele creierului... Arătă spre calculatoarele ei. Scula asta, sau oricare alt calculator se găsește la ani lumină depărtare de a fi un creier omenesc. Nu poate generaliza, categorisi sau inventa. Bine programată, dă impresia că face așa ceva, dar este o iluzie.

Există o speculație străveche : ce s-ar întîmpla dacă am reuși să construim un calculator care să aibă tot atîția tranzistori cîți neuroni are creierul uman ? Ar exista o conștiință de sine ? Eu cred că-i o prostie. Un tranzistor nu-i un neuron și un cvintilion de tranzistori nu-i cu nimic superior unei duzine.

Kluge — care se pare că gîndea cam la fel — a început să analizeze posibilele similitudini între un neuron și un calculator de 8 biți. De asta avea toate fleacurile alea prin casă : Trash 80, Atari, TI și Sinclair, auzi ! Ce naiba, el era obișnuit cu scule mult mai puternice. Halea calculatoarele personale ca pe drajeuri.

Lucrurile astea îl interesau pe Kluge. Vechea idee a „masei critice a calculatorului", mașina care devine conștientă dar dintr-un unghi nou. Poate că nu va mai conta mărimea calculatorului, ci numărul de calculatoare. Au fost de ordinul miilor. Acum sînt milioane. Le pun în automobile. În ceasurile de mînă. În fiecare locuință există cîteva, de la simplul releu de timp al unui cuptor cu microunde, pînă la un joc video, sau un terminal personal. Kluge încerca să afle dacă masa critică putea fi atinsă pe această cale.

— Și ce a aflat ?

— Nu știu. De abia începuse. Privi în josul meu. Știi ceva Yank ? Se pare că tu ai atins masa critică, în timp ce eu nu eram atentă.

— Cred că ai dreptate.

M-am întins spre ea.

Osborne a apărut după o săptămînă. Părea înfrînt. A ascultat fără prea mare interes lucrurile pe care Lisa hotărîse să i le spună. A luat imprimata oferită și a promis s-o dea secțiilor care se ocupau cu așa ceva. Dar nu s-a ridicat să plece.

— Cred că ar trebui să te anunț, vorbi el în cele din urmă. Dosarul Gavin a fost clasat.

Am avut nevoie de cîteva momente să-mi reamintesc că numele adevărat al lui Kluge fusese Gavin.

— Procurorul a dat verdictul sinucidere de mai multă vreme. Un timp am reușit să țin dosarul pe rol, bazîndu-mă pe tăria bănuielilor mele. Arătă spre Lisa. Și pe ceea ce a zis ea despre scrisoarea de adio. N-am avut absolut nici o dovadă.

— Probabil că s-a petrecut foarte repede, interveni Lisa. Cineva a dat de el, l-a urmărit retrăgîndu-se — se poate face ; Kluge a fost norocos mult timp — și l-a lichidat în aceeași zi.

— Nu crezi c-a fost sinucidere ? L-am întrebat pe Osborne.

— Nu. Dar cel care a făcut-o este în libertate, dacă nu apare ceva nou.

— O să te anunț dacă apare, încuviință Lisa.

— Mai este ceva, continuă Osborne. Nu te mai pot autoriza să lucrezi aici. Statul intră în posesia casei și a obiectelor din ea.

— Nu-ți face griji, răspunse Lisa încetișor.

Urmă o tăcere scurtă. Ea se aplecă și scoase o țigară din pachetul de pe măsuță. O aprinse, suflă fumul și se lăsă înapoi lîngă mine, privindu-l inexpresivă pe Osborne. Detectivul oftă :

— Nu mi-ar plăcea să joc pocher cu tine, cucoană, făcu el. Ce vrei să zici prin : „Nu-ți face griji ?"

— Am cumpărat casa acum patru zile. Cu tot ce se găsește înăuntru. Dacă apare ceva care te-ar putea ajuta să redeschizi ancheta, am să te anunț.

Osborne era prea înfrînt ca să se înfurie. O vreme, o privi tăcut.

— Aș fi curios să aflu cum ai reușit...

— N-am făcut nimic ilegal. Poți verifica. Am plătit cu bani gheață. Casa a fost scoasă la vînzare. Am obținut un preț rezonabil la licitația de la Sheriff.

— Ce ai zice dacă aș pune cîțiva dintre cei mai buni băieți ai mei să verifice tranzacția ? Să vadă dacă nu dau peste niște bani dubioși ? Poate chiar peste o fraudă... Ce-ai zice dacă aș aduce FBI-ul să-și bage nasul ?

— N-ai decît, îl privi Lisa cu răceală. Să fiu sinceră, domnule detectiv Osborne, aș fi putut fura casa asta, parcul Grifftith și Șoseaua Portului și nu cred că m-ai fi putut prinde.

— Eu cum rămîn atunci ?

— Ca pînă acum. Cu un dosar clasat și o promisiune din partea mea.

— Nu mă încîntă să ai toate aparatele astea, dacă poți face ceea ce spui.

— Nici nu mă așteptam să te încînte. Dar nu este departamentul tău, nu-i așa ? Statul a deținut casa o vreme, deoarece o confiscase. Habar n-au avut despre ce era vorba și au scos-o la vînzare,

— Aș putea să-i aduc pe experții de la Fraude să confiște programele. Există în ele dovezi ale unor ilegalități.

— Poți încerca, încuviință Lisa.

O vreme, se priviră în tăcere. Lisa învinse. Osborne se frecă la ochi și încuviință. Apoi se ridică în picioare și se îndreptă greoi spre ușă.

Lisa stinse țigara. L-am ascultat pe Osborne îndepărtîndu-se pe alee.

— Sînt surprins că a renunțat atît de ușor, i-am spus. Sau n-a renunțat ? Crezi că o să încerce o descindere ?

— Puțin probabil. Știe adevărul.

— Poate mi-l spui și mie...

— În primul rînd, nu-i departamentul lui.

— De ce ai cumpărat casa ?

— Ar trebui să mă întrebi cum am făcut-o.

Am privit-o atent. Înapoia figurii impenetrabile se deslușea o undă de amuzament.

— Lisa ! Ce-ai făcut ?

— Asta s-a întrebat și Osborne. A găsit răspunsul corect, deoarece el înțelege aparatura lui Kluge. Și știe cum se fac unele lucruri. N-a fost o întîmplare că locuința a fost scoasă la licitație, iar eu am fost singurul ofertant. Am folosit una din relațiile lui Kluge de la primărie.

— L-ai mituit ?

Ea rîse și mă sărută.

— Cred că, în sfîrșit, am reușit să te șochez, Yank. Asta pare a fi marea diferență între mine și un american get-beget. Cetățenii obișnuiți nu prea folosesc mita aici. În Saigon, toți mituiesc.

— L-ai mituit ?

— Nici vorbă de ceva atît de vulgar... Aici trebuie să pătrunzi pe ușa din spate. În conturile unui senator au apărut cîteva contribuții electorale perfect legale, iar individul a menționat o anumită situație cuiva, aflat întîmplător în poziția de a rezolva pe cale legală ceea ce doream eu. Mă privi sfidătoare. Bineînțeles că l-am mituit, Victor... Ai fi surprins dacă ți-aș spune cît de ieftin. Te deranjează chestia asta ?

— Da, am recunoscut. Nu-mi place mituirea.

— Mie îmi este indiferentă. E ceva normal, ca legea gravitației. Poate că nu este etică, dar dă rezultate.

— Presupun că ți-ai acoperit urmele...

— Destul de bine. Din cauza elementului uman, în cazul unei mituiri nu ești niciodată perfect acoperit. Consilierul de la primărie poate turna totul, dacă este tîrît înaintea tribunalului. Dar nu va fi, deoarece n-o să acționeze în nici un fel. Acesta este cel de-al doilea motiv pentru care a plecat de aici. El știe cum se mișcă lumea, știe ce fel de putere dețin eu acum și mai știe că nu se poate lupta cu ea

Urmă o tăcere lungă. Erau multe lucruri la care trebuia să mă gîndesc și cele mai multe nu-mi plăceau deloc. La un moment dat, Lisa se întinse după

pachetul de țigări, apoi se răzgîndi. Aștepta să termin de judecat totul.

— Este o putere teribilă, nu-i așa ? am întrebat eu.

— E înspăimîntătoare, a încuviințat ea. Să nu crezi că nu mă sperie... Să nu crezi că nu m-am visat atotputernică... Puterea este o ispită teribilă, și nu-i ușor să-i reziști. Sînt multe lucruri pe care aș fi putut să le fac.

— Și o să le faci ?

— Nu mă refer la furturi sau la îmbogățire.

— Te cred.

— Există putere politică. Dar nu știu cum s-o spun... Poate că îți par prea fătarnică pentru a face bine cu ajutorul ei. Am văzut multe rele izvorîte din intenții bune. Nu cred că sînt destul de înțeleaptă ca să fac bine. Iar șansele de a ajunge debusolată, cum a sfîrșit Kluge, sînt destul de mari. Nu sînt nici măcar atît de înțeleaptă încît să mă îndepărtez de ea. Am rămas un copil al străzii din Saigon, Yank. Sînt într-atît de deșteaptă încît să n-o folosesc în mod inutil. Dar nu pot renunța la ea și n-o pot distruge. Nu ți se pare stupid ?

N-aveam ce să-i să-i răspund. Mă încercau niște presentimente rele.

În cele din urmă, am reușit s-o conving să-mi spună, în timpul cinei. La început tăcuse, mîncînd și clătinînd din cap. Pînă la urmă a cedat.

— Destul de nasol, zise ea. În ultimele două zile, m-am învîrtit prin niște locuri periculoase. Sînt locuri pe care Kluge le vizita în mod curent, dar pe mine m-au speriat rău de tot... Locuri murdare... Locuri unde se cunosc chestiuni pe care mi-ar fi plăcut să nu le aflu.

Se înfioră și păru că nu mai avea chef să continue.

— E vorba de calculatoarele armatei ? De CIA ?

— În CIA de abia încep toate. Acolo este cel mai ușor. Am scotocit prin NORAD — ăștia-s tipii care vor lupta în următorul război. M-a îngrozit cît de ușor a intrat Kluge acolo. A imaginat un mod de declanșare al celui de-al treilea război mondial, doar așa... ca un exercițiu. Era pe una din dischetele pe care le-am șters. În ultimele două zile, am dat tîrcoale tipilor cei grei. Agenția de Spionaj a Armatei și Securitatea Națională... nu știu cum. ASA și SNA. Fiecare dintre ele este mult mai mare decît CIA. Cineva a știut că m-am băgat acolo. Vreun program de pază. Imediat cum am înțeles asta, am șters-o rapid și am petrecut vreo cinci ore asigurîndu-mă că nu m-au urmărit. Acum sînt sigură și, în plus, am distrus totul.

— Crezi că ei l-au omorît pe Kluge ?

— Cu siguranță ; sînt principalii candidați. Tipul avea tone de materiale de-ale lor. Știu că a participat la proiectarea celor mai mari instalații SNA, și-și băga nasul pe acolo de ani de zile. Ajunge un singur pas greșit...

— Tu ai fost atentă ? Vreau să zic, ești sigură ?

— Sînt sigură că nu m-au urmărit. Nu sînt sigură dacă am distrus toate înregistrările. Mă întorc chiar acum să mai mă uit o dată.

— Vin și eu.

Am lucrat pînă după miezul nopții. Lisa revedea o bandă sau o dischetă și, dacă avea cel mai mic dubiu, mi le trecea pentru tratamentul magnetic. La un moment dat, numai pentru că era nesigură, a luat magnetul și l-a trecut prin fața unui întreg raft de software.

Cînd te gîndeai, era ceva uluitor. Dintr-o mișcare, anulase miliarde de biți de informație. Era posibil ca unii dintre ei să nu fi existat nicăieri altundeva în lume. Mă pomeneam confruntat de întrebări și mai profunde. Avea ea dreptul să facă așa ceva ? Cunoașterea nu exista pentru toți ? Totuși, trebuie să mărturisesc că nu mi-a fost greu să-mi înăbuș protestele. În cele mai multe cazuri, eram fericit să le văd dispărînd. Bătrînului reacționar din mine îi venea mai ușor să creadă că există lucruri pe care nu trebuie să le cunoaștem.

Aproape terminasem, cînd ecranul monitorului ei a început să pîlpîie. O vreme m-am zgîit la el. Mi se părea că pe ecran încerca să se formeze o imagine. Ceva tridimensional. Tocmai cînd mi se părea că deslușisem ceva, am privit întîmplător spre Lisa, care se uita la mine. Chipul ei pîlpîia. A venit lîngă mine și mi-a acoperit ochii cu palma.

— Victor, nu trebuie să te uiți la asta.

— E-n regulă, i-am spus.

Era în regulă în momentul în care am vorbit, dar imediat după aceea mi-am dat seama că nu era adevărat. Acela a fost singurul lucru pe care mi l-am mai amintit.

Mi s-a spus că au fost două săptămîni foarte grele. Îmi amintesc puține lucruri. Eram ținut numai pe medicamentație și rarele mele perioade de luciditate erau întotdeuna urmate de altă criză.

Primul lucru pe care mi-l reamintesc a fost chipul doctorului Stuart. Mă găseam într-un pat de spital. Mai tîrziu, am aflat că eram în Cedars-Sinai, nu în Spitalul Veteranilor. Lisa plătise pentru mine o rezervă cu un pat.

Stuart mi-a pus întrebările obișnuite. Am izbutit să-i răspund, cu toate că eram foarte obosit. Cînd a fost mulțumit în privința sănătății mele, a început să-mi răspundă la unele întrebări. Am aflat de cît timp mă găseam acolo și cum se petrecuseră lucrurile.

— Ai intrat într-o suită de crize sucesive, mi-a confirmat el. Să fiu sincer, nu știu din ce cauză. N-ai mai avut așa ceva de vreo zece ani. Credeam că ai totul sub control. Dar, pesemne că nimic nu este cu adevărat stabil.

— Deci Lisa m-a adus aici la timp.

— Nu numai atît. La început, nici n-a vrut să discute cu mine. Se pare că după criza ta anterioară, ea a citit tot ce a găsit în legătură cu subiectul acesta. Din aceeași zi a ținut permanent la îndemînă o seringă și Valium soluție. Cînd a văzut că nu mai putea respira, ți-a injectat 100 de miligrame, și fără îndoială, ți-a salvat viața.

Stuart și cu mine ne cunoaștem de multă vreme. El știa că nu aveam nici o rețetă pentru Valium, deși discutasem despre așa ceva la ultima mea spitalizare. Deoarece locuiam singur, n-ar fi avut cine să-mi facă injecția dacă aveam necazuri.

Pe el îl interesau în primul rînd rezultatele, iar ceea ce făcuse Lisa dăduse rezultatul dorit. Eu eram în viață.

În ziua aceea mi-a interzis să primesc vizite. Am protestat, dar am adormit foarte repede. Lisa a venit în ziua următoare. Purta un tricou nou. Acesta avea imaginea unui robot îmbrăcat în robă și cu tocă ; scria „Promoția 11111000000". Am aflat că așa se scria 1984 în binar.

Lisa mi-a zîmbit larg și a rostit :

— Bună, Yank !

Cînd s-a așezat pe pat, eu am început să tremur. M-a privit îngrijorată și m-a întrebat dacă nu era bine să-l cheme pe doctor.

— Nici vorbă de așa ceva, am reușit să-i spun. Aș vrea doar să mă ții în brațe.

Lisa și-a scos pantofii și s-a băgat sub pătură, lîngă mine. M-a ținut strîns în brațe. La un moment dat, a apărut o asistentă medicală și a încercat s-o dea afară. Lisa a început s-o înjure în vietnameză, chineză și engleză, iar asistenta a plecat. Puțin mai tîrziu, doctorul Stuart a băgat capul pe ușă.

M-am simțit mult mai bine cînd, în cele din urmă, m-am oprit din plîns. Lisa avea și ea ochii umezi.

— Am venit zilnic aici, îmi spuse. Arăți groaznic, Victor.

— Mă simt mult mai bine.

— De fapt, arăți și ceva mai bine. Totuși doctorul zice că ar fi bine să mai rămîi vreo două zile, pentru orice eventualitate.

— Cred că are dreptate.

— Am de gînd să-ți pregătesc o cină grozavă cînd te întorci. Crezi că ar trebui să-i invităm pe vecini ?

O vreme n-am scos nici un cuvînt. Existau atîtea lucruri la care nu ne gîndisem... Cît mai putea dura relația aceasta între noi ? Cît avea să mai treacă pînă să mă scîrbească inutilitatea mea ? Cît avea să

mai treacă pînă ce Lisa să se plictisească de traiul cu un bătrîn? Nu știu exact momentul cînd începusem s-o consider pe Lisa o parte permanentă a vieții mele... Și mă întrebam cum de puteam gîndi așa ceva...

— Vrei să-ți petreci alți ani prin spitale, așteptînd să moară un boșorog?

— Tu ce vrei, Victor? Sînt gata să mă mărit cu tine, dacă o dorești, sau să trăiesc cu tine în păcat... Eu, personal, prefer păcatul dar dacă te face fericit...

— Nu înțeleg de ce vrei să te împovărezi cu un moș epileptic?

— Pentru că te iubesc.

Era prima dată cînd o spunea. Aș fi putut continua cu întrebările — readucîndu-l, de pildă, în discuție pe maiorul ei — dar nu aveam chef. Mă bucur că n-am făcut-o. Am schimbat subiectul.

— Ai terminat treaba?

Lisa știa despre ce treabă era vorba. A coborît glasul și s-a apropiat cu buzele de urechea mea.

— Să nu intrăm în amănunte aici, Victor. Nu am încredere în nici un loc pe care nu l-am verificat personal dacă n-are microfoane. Totuși, ca să te liniștești, am terminat și am avut două săptămîni liniștite. Nimeni n-a aflat nimic și n-o să mai mă amestec niciodată în asemena chestii.

M-am simțit mult mai bine, în plus, eram și epuizat. Am încercat să-mi ascund căscaturile, dar ea simți că era momentul să plece. M-a sărutat încă o dată, mi-a promis și alte sărutări și a plecat.

A fost ultima dată cînd am văzut-o.

In aceeași seară, pe la ora zece, Lisa a intrat în bucătăria lui Kluge cu o șurubelniță și alte cîteva scule și s-a apucat să mestereasca la cuptorul cu microunde.

Fabricanții de cuptoare sînt extrem de atenți să se asigure că acestea nu pot fi pornite cu ușa deschisă, deoarece emit radiații letale. Însă, cu unelte și o minte ageră, se pot ocoli supapele de siguranță. Lisa n-a avut nici o dificultate cu ele. Cam la zece minute după ce intrase în bucătărie, a băgat capul în cuptor și a pornit microundele.

Este imposibil de apreciat cît timp a ținut capul acolo. Suficient pentru ca globii ei oculari să capete consistența unor ouă fierte. După o vreme, a pierdut controlul conștient al mușchilor și a căzut pe dușumea, răsturnînd cuptorul. Acesta a făcut scurtcircuit și a luat foc.

Focul a declanșat sistemul sofisticat de alarmă instalat de Lisa cu o lună în urmă. Betty Lainer a zărit flăcările și a chemat pompierii, în vreme ce Hal a alergat în bucătăria care ardea. A tîrît ceea ce mai rămăsese din Lisa afară, pe peluză. Cînd a văzut ce făcuse focul din partea superioară a corpului ei, și în special din sîni, a început să vomite.

Au dus-o imediat la spital. Acolo, doctorii i-au amputat un braț, au tăiat masele oribile de silicon vulcanizat, i-au extras dinții și n-au știut ce să facă cu ochii. Au pus-o într-un plămîn artificial.

Un îngrijitor a observat primul tricoul înnegrit și însîngerat pe care-l tăiaseră de pe ea. O parte din mesaj nu se mai putea distinge, dar începutul era clar: „Nu mai pot continua așa...".

Nu există altă modalitate de a putea spune toate acestea. Eu am aflat treptat, începînd cu privirea tulburată de pe chipul doctorului Stuart, atunci cînd Lisa n-a mai venit în ziua următoare. Doctorul n-a vrut să-mi spună nimic și, la scurt timp după aceea, am avut altă criză.

Săptămîna următoare este neclară. Țin minte că am fost externat din spital, dar nu-mi mai amintesc drumul către casă. Betty a fost minunată. Mi-au dat un tranchilizant, Tranxene, și a fost perfect. Mîncam pastilele ca pe bomboane. Rătăceam într-o ceață drogată, hrănindu-mă numai cînd insista Betty, dormind în scaun și trezindu-mă fără să știu unde, sau cine eram. Am revenit în lagăr de mai multe ori. Odată îmi reamintesc c-o ajutam pe Lisa să ridice o piramidă din capete de oameni.

Cînd m-am zărit în oglindă, aveam pe chip un surîs vag. Motivul îl constituia Tranxene, care îmi mîngîia lobii frontali. Am înțeles că, dacă era să mai trăiesc, mult, eu și Tranxene aveam să devenim prieteni foarte buni.

In cele din urmă, am fost capabil să fac ceva care putea fi considerată gîndire rațională. M-a ajutat și o vizită a lui Osborne. În perioada aceea tocmai încercam să găsesc motive de supraviețuire și m-am întrebat dacă el avea vreunul.

— Îmi pare teribil de rău, începu el. Eu am tăcut. Nu sînt în timpul serviciului, continuă el. Departamentul nu știe că mă aflu aici.

— A fost sinucidere? l-am întrebat.

— Am adus o copie după... după scrisoare. A comandat-o la o companie de tricouri din Westwood, cu trei zile înainte de... accident.

— Mi-o întinse și am citit-o. Eram pomenit și eu, deși nu nominal. Eu eram „bărbatul pe care îl iubesc". Spunea că nu putea să se confrunte cu problemele mele. Era un text scurt. Pe un tricou nu poți scrie prea multe. L-am citit de vreo cinci ori, apoi l-am restituit lui Osborne.

— Ea ți-a spus că nu Kluge a fost autorul mesajului său de adio. Eu îți zic: nu ea a scris textul ăsta.

A înțeles cam fără tragere de inimă. Simțeam un calm atotputernic deasupra coșmarului urlător. Slavă lui Tranxene!

— Poți să te și justifici?

— M-a vizitat în spital cu puțin timp înainte de... Era plină de viață și de speranță. Spui că a comandat tricoul cu trei zile înainte. Aș fi simțit... Și textul este patetic. Lisa n-a fost niciodată patetică...

Încuviință din nou.

— Vreau să-ți zic și eu cîteva lucruri. Nu există nici un fel de urmă de luptă. Doamna Lainer este sigură că nimeni n-a intrat pe ușa din față. Laboratorul criminalistic a răscolit totul și sîntem siguri că n-a fost nimeni cu ea. Sînt gata să-mi pun capul că nimeni n-a intrat sau ieșit din casă. Cu toate acestea, nici eu nu cred în sinucidere, dar tu ai vreo sugestie?

— SNA, am rostit.

I-am explicat ultimele lucruri pe care le făcuse Lisa în locuința lui Kluge. I-am pomenit de teama ei față de agențiile guvernamentale de spionaj. Era tot ce știam.

— Mda, presupun că dacă cineva ar putea face asemenea lucruri, ele ar fi acelea. Totuși, îți spun că-mi vine greu să accept ideea. De pildă, care ar fi motivul crimelor? Poate că tu crezi că tipii respectivi asasinează cu indiferența cu care noi omorîm o muscă...

Mă privi întrebător.

— Nu știu nici eu ce să cred.

— Nu zic că n-ar ucide în interesul securității naționale, sau alt rahat de genul ăsta. Dar, ar fi confiscat și calculatoarele. N-ar fi lăsat-o pe Lisa să-și facă de cap; n-ar fi lăsat-o nici măcar în preajma locuinței, după ce l-ar fi lichidat pe Kluge.

— Ai dreptate.

Continuă o vreme pe aceeași temă. În cele din urmă, l-am tratat cu niște vin. A acceptat, recunoscător. M-am gîndit să beau și eu — ar fi fost o sinucidere rapidă — dar n-am făcut-o. Osborne bău și se pili binișor, apoi propuse să mergem alături și să căutăm încă o dată. Eu mă gîndisem s-o vizitez pe Lisa a doua zi, și știam că trebuia să încep să mă pregătesc pentru întîlnire, așa încît am acceptat să-l însoțesc.

Am cercetat împreună bucătăria. Incendiul afumase gresia și topise o parte din linoleum, însă numai atît. Apa transformase totul într-o mizerie. Pe dușumea se zărea o pată cafenie pe care am reușit s-o privesc fără strîngere de inimă.

După aceea, am intrat în salon; unul dintre calculatoare era deschis. Pe ecran era un mesaj scurt:

DACĂ VREI SĂ AFLI MAI MULTE APASĂ TASTA I!

— Să n-o faci, i-am spus lui Osborne. Nu m-a ascultat. Stătea, clipind solemn, în timp ce cuvintele s-au șters și a apărut un mesaj:

TE-AI UITAT

Ecranul a început să pîlpîie și m-am trezit în mașină, pe întuneric, cu o pilulă în gură și alta în mînă. Am scuipat pilula și am rămas nemișcat o vreme, ascultînd torsul motorului. În cealaltă mînă țineam flaconul de pilule. Mă sințeam extrem de obosit, totuși am deschis ușa mașinii și am oprit motorul. M-am împleticit pînă la ușa garajului și am deschis-o. Aerul de afară era proaspăt și dulce. M-am uitat la flacon și am alergat în baie.

Cînd am terminat ceea ce trebuia făcut, în toaletă plutea o duzină de pilule care nici măcar nu se dizolvaseră. În plus, capsulele goale ale altora, și multe alte chestii pe care n-o să mă opresc să le descriu. Am numărat pilulele din flacon mi-am amintit cîte fuseseră și m-am întrebat dacă aveam să scap.

M-am dus în locuința lui Kluge, dar nu l-am găsit pe Osborne. Începusem să obosesc ; am revenit la mine și m-am întins pe canapea, ca să văd dacă aveam să trăiesc sau să mor.

A doua zi, am citit totul în ziare. Osborne mersese acasă și-și zburase creierii cu revolverul. Nu era un articol prea detaliat. Este ceva frecvent printre polițiști. Nu lăsase nici o scrisoare.

Am luat autobuzul, am mers la spital și mi-am petrecut trei ore încercînd să intru la Lisa. N-am reușit s-o fac. Nu eram o rudă, iar doctorii erau destul de fermi : nici un fel de vizite. Cînd m-am înfuriat, au devenit extrem de blînzi. Abia atunci am aflat adevărata ei situație. Hal nu-mi spusese ceea ce era mai rău. Multe n-ar fi contat, însă medicii au jurat că în craniu nu mai rămăsese nimic. Am plecat acasă.

Lisa a murit după două zile.

Spre surprinderea mea, lăsase un testament. Primeam locuința cu tot ce se găsea înăuntru. Îndată ce am aflat, am luat telefonul și am sunat o companie de achiziții. După aceea, am intrat pentru ultima dată în locuința lui Kluge.

Același calculator era descris și afișa același mesaj : APASĂ TASTA I

Am căutat tabloul de siguranțe și le-am scos pe toate. Celor de la achiziții le-am spus să curețe casa pînă la pereții goi.

Mi-am parcurs atent propria mea locuință, căutînd orice obiect care ar fi putut să fie măcar văr cu un calculator. Am aruncat radioul. Am vîndut automobilul, frigiderul, aragazul, mixerul și ceasul electric. Am golit patul hidraulic și am aruncat caloriferul electric.

După aceea, am cumpărat cea mai bună sobă de gătit cu propan existentă în comerț, și am alergat destul pînă am găsit un răcitor vechi. Am umplut garajul pînă în tavan cu lemne de foc. Am curățat coșurile. În curînd, avea să vină frigul.

Într-o zi, am luat autobuzul pînă la Pasadena și am întemeiat fundația Bursa Memorială Lisa Foo pentru refugiații vietnamezi și copiii lor. Am înzestrat-o cu șapte sute de mii optzeci și trei de dolari și patru cenți .Le-am spus că putea fi utilizată în orice domeniu de studiu, cu excepția calculatoarelor. Sînt convins că m-au considerat un excentric.

M-am considerat în perfectă siguranță, pînă cînd a sunat telefonul.

Am rămas locului multă vreme, nemișcat, înainte de a răspunde. În cele din urmă, am înțeles că avea să sune pînă cînd ridicam receptorul. L-am ridicat.

Cîteva secunde s-a auzit numai tonul, dar nu m-a păcălit. Am rămas cu receptorul la ureche și, în cele din urmă, tonul s-a oprit. La celălalt capăt al firului era pur și simplu tăcere. Am ascultat cu atenție. Am auzit cîteva din tonurile acelea muzicale și îndepărtate care există prin circuitele de telefon. Ecouri ale unor conversații purtate la mii de kilometri depărtare... Și altceva, infinit mai detașat și mai rece.

Nu știu ce creaseră acolo, în SNA. Nu știu dacă au făcut-o cu' intenție, sau pur și simplu s-a întîmplat, sau dacă avea vreo legătură cu ei. Știu însă că exista, acolo, pentru că i-am auzit sufletul respirînd pe fire. Am vorbit extrem de clar :

— Nu doresc să mai știu nimic. Nu voi povesti nimic, nimănui. Kluge, Lisa și Osborne s-au sinucis. Eu sînt doar un om care trăiește singur și nu vă voi pricinui nici un necaz.

S-a auzit un clic, apoi tonul.

Desființarea postului de telefon a fost simplă. Mai greu a fost să-mi scoată toate firele și sîrmele, deoarece legăturile sînt instalate pentru totdeauna. Au mîrîit, dar cînd am început să le smulg chiar eu, au încuviințat, deși m-au avertizat că avea să mă coste.

Mai dificil a fost cu compania de electricitate. Tipii credeau că există o lege, obligînd toate clădirile să fie conectate la rețea. Erau de acord să-mi închidă curentul — deși ideea nu-i încînta — dar nu voiau să-mi scoată instalația electrică. M-am suit pe acoperiș cu un topor și am dărîmat un metru și jumătate de streșini în timp ce se holbau la mine. După aceea, și-au strîns sîrmele și au plecat.

Am aruncat toate lămpile și obiectele electrice. Cu ciocan, daltă și bomfaier am despuiat pereții casei pînă la fundație.

Pe cînd smulgeam toate sîrmele, m-am întrebat de mai multe ori de ce o făceam. De ce merită să o fac ? Nu cred că mai aveam mulți ani de trăit înainte ca să mă termine o criză finală ...Anii aceia nu aveau să fie prea amuzanți.

Lisa fusese o supraviețuitoare. Ea ar fi înțeles de ce procedam așa. Cîndva, îmi spusese că și eu eram un supraviețuitor. Supraviețuisem lagărului. Supraviețuisem morților mamei și tatălui meu și reușisem să-mi încropesc o viață solitară. Lisa reușise să supraviețuiască în vreme ce aproape totul din jurul ei pierise. Nici un supraviețuitor nu se așteaptă să răzbată prin toate. Dar cîtă vreme era în viață, ea s-ar fi luptat să trăiască.

Același lucru l-am făcut și eu. Am scos toate sîrmele din pereți, am parcurs casa cu un magnet, ca să văd dacă nu scăpasem vreo bucățică de metal, apoi am petrecut, o săptămînă curățind și astupînd găurile pe care le făcusem în pereți, tavan și pod. Mă amuzam, încercînd să mi-l închipui pe agentul imobiliar văzînd locuința după moartea mea.

E o căsuță grozavă, oameni buni. Nici pic de electricitate...

Acum trăiesc în liniște, ca înainte.

Cît timp este lumină, lucrez în grădină. Am extins-o considerabil ; am cultivat și grădinița din fața casei.

Trăiesc la lumina lumînărilor și a lămpii cu gaz. În grădină cultiv majoritatea lucrurilor cu care mă hrănesc.

Mi-a trebuit mult timp ca să mă dezbar de Tranxene și Dilantil, dar am reușit și acum suport crizele așa cum mă apucă.

În mijlocul unui oraș vast, am retezat orice legătură. Nu fac parte dintr-o rețea care crește mai rapid decît îmi pot imagina. Nu știu nici măcar dacă este periculos pentru oamenii obișnuiți. M-a remarcat pe mine, pe Kluge, pe Osborne, și pe Lisa. S-a lovit de mințile noastre, așa cum eu aș lovi un țînțar, fără să-mi dau seama că l-am strivit. Doar eu am supraviețuit.

Totuși, mă întreb...

Are să fie foarte greu...

Lisa mi-a explicat cum poate intra prin sîrme. Există ceva, denumit undă purtătoare, care se poate deplasa prin coductorii electrici. De aceea a trebuit să renunț la electricitate.

Am nevoie de apă pentru grădină. Aici, în California de Sud, nu plouă îndeajuns și nu știu cum altfel aș putea aduce apă...

Credeți că poate intra pe țevi ?

Editura PUR ȘI SIMPLU, Red. șef. Răzvan HARITO NOVICI, Red. șef adj. (secție literatură) Alexandru UNGUREANU, tehnoredactare și copertă Gheorghe PA RASCAN, corector Gabriela VRINCEANU.

PREȚ 10 LEI